REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 3, 1966 — No. 752 — 21st YEAR OF PUBLICATION

De Zekerheid

Onlangs verklaarde een Anglican geestelijke in Londen, Engeland, dat hij zes maanden lang niet anders gedaan had dan "canvassed". Niets anders gedaan dus, dan huis aan huis vragen of de mensen belangstelling hadden voor zijn kerk. En dit zes maanden lang. Aan het einde kwam hij tot de conclusie, dat er niemand geweest was, die blijvende belangstelling had doen blijken.

Een andere geestelijke verklaarde, dat in zijn gemeente een fortuin was bijeengebracht voor kerkelijke evangelisatie. Men had waarlijk geofferd, maar na enige tijd bleek het fortuin opgebruikt te zijn, zonder dat van enig resultaat sprake was geweest.

Iets anders, maar niet minder deprimerend was het bericht, dat een lid van de Christian Missionary Alliance Church ons toevertrouwde. Hij beweerde, dat niet meer dan tien percent van de jeugd van zijn kerk trouw blijft aan hetgeen de ouderen gedaan hebben en doen. De andere 90 percent is óf onverschillig óf opstandig en niet bereid het werk van de ouderen voort te zetten.

Dit zijn maar enkele berichten, maar het zou eigenlijk niet moeilijk zijn om er een lange lijst van te maken. Ook in eigen kring ontmoet men telkens weer toestanden, die blijk geven van weinig geestelijk leven.

Dit is geen wonder.

Het christelijk geloof heeft het tegenwoordig hard te verduren. Of het erger is dan vroeger kunnen wij moeilijk bepalen, maar een feit is, dat er in onze dagen sterke aanvallen worden gedaan op hetgeen men jarenlang als vaststaand heeft aangenomen. Men wil ruimte voor de interpretatie van Schriftgegevens. Men wil niet meer aannemen, wat vroeger als vaststaand werd aanvaard. En via talloze variaties komt men tenslotte bij mensen, die beweren niet langer te kunnen geloven in God en in Zijn Zoon Jezus Christus.

Met het ambt weet men al evenmin raad. Had men vroeger predikanten voor hen, die niet naar de kerk *konden* komen, zoals voor schippers en zeevarenden, thans spreekt men over predikanten voor hen, die niet naar de kerk *willen* komen, zoals de dominee voor het apartment building en voor het shopping centre.

Temidden daarvan staat de christelijke kerk, dat is de kerk, die vasthoudt aan het kinderlijk geloof in de Drieënige God.

Heel deze wirwar van gedachten en opvattingen zou de gelovige er gemakkelijk toe kunnen brengen te gaan twijfelen aan zijn eigen belijdenis. Is het allemaal wel waar? Heeft het allemaal wel die betekenis, die hij vroeger meende er aan te moeten hechten? Moeten wij de dingen wel allemaal zo nemen, zoals ons die van kindsbeen af zijn meegegeven?

Bij al deze overwegingen doen wij goed ons de geschiedenis van Job te herinneren. Er zou wel meer over te zeggen zijn, maar dit is toch wel opvallend in het leven van Job, dat hij niet wist dat er achter zijn rug een "duel" aan de gang was tussen God en Satan. In breedsprakige taal worstelen Job en zijn vrienden om uit te vinden, waarom Job al die dingen meemaken moet, die op zijn weg komen. De vrienden houden vol, dat het om Job zelf of om zijn geheime zonden is. Job daarentegen houdt vol, dat hij niet slechter is dan iemand anders en dat daarom de oorzaak ergens anders ligt. Totdat Job zelf er achter kijkt, "door-ziet", dat het gaat om de redding van God, om Zijn werk en handelen in het leven van een kind van Hem. Het is niet eerder dan wanneer Job zegt, dat hij voorheen van God heeft "gehoord", maar dat zijn oog Hem nu ziet, dat hij tot oplossing van zijn levensprobleem komt.

Bij al het geredeneer over de kerk en over de christen gaat het vaak om dingen, die wij niet zien. Wij zien niet, dat het om een tweegesprek tussen God en Satan gaat. Maar in feite daagt Satan God als het ware uit om de zekerheid van het geloof in Hem. Zes maanden lang "canvassing" zonder resultaat. Een fortuin gespendeerd aan evangelisatie. En wat betekent het allemaal? Werkt het iets uit? En trekt U die lijn dan maar door. De één maakt dit mee en de ander weer iets anders. Het is niet allemaal even droefgeestig als bij Job, maar daar gaat het niet om. Het gaat er om of wij de zekerheid van het kindschap van God vasthouden ten spijt van alle dingen, die er tegen schijnen te zijn. Is Hij de eerste en leven wij voor Hem?

Wij beweren niet, dat alles nu opgelost is en dat er geen vragen meer over zijn. Evenmin willen wij de idee geven, dat alles moet blijven zoals het was. Maar wij bedoelen wel te zeggen, dat het leven van de christen van een zekere rust getuigen moet, die niet haar oorsprong vindt in het antwoorden op de vele vragen, maar in het geloof in het kindschap van God.

D.F.

STEFANUS' DOOD

Ze zagen zijn gelaat, als overtogen
met hemelglans, en Jezus' woord
herleefde, nieuw en sterk, voor hunne ogen.
Toen wierpen zij hem uit hun synagoge,
ter steningsmoord.

Z' omringen en omdringen hem met woede
die laaiend brandt. De felle haat
maakt door het stenen werpen hen niet moede,
maar geeft hun kracht. Als hij verbloedde
hief hij 't gelaat

ten hemel, en zag Jezus, niet gezeten
doch staand' ten trone, Wiens gelaat
in liefde hem toeblinkt . . . . Als bezeten
werpen zij stenen en klinken hun kreten
en hoort hun smaad.

Reeds stervend, gaat hij nog spreken
een bede: "Heer wil op 't meest
vergeven". En dan: "Here reken
niet toe, en wil hun haat nog breken:
Ontvang mijn geest".

Zijn lichaam sterft . . . zijn ziele leeft
vernieuwd, bij Jezus en zijn Here.
Toen hebben het zijn stenigers beleefd
dat Christus' werk het alles overleefd'
En nimmer is te keren.

C. Speijer

Geestelijke verzorging van jonge predikanten noodzakelijk?

"Vooral in de begintijd kan de (jonge) predikant er zeer mee gebaat zijn om zijn werkwijze, zijn houding tegenover de kerkeraad en gemeente, zijn verwerking van de verhouding ambt-gezin eens door te spreken met de vertrouwde mensen die hij ook al kent uit zijn laatste studententijd en die hem voor het eerst op het spoor zetten. Ik doe niets af van de stage maar stel wel dat het minstens even belangrijk is om als predikant je hele werk eens doorgelicht te krijgen als je een poosje aan de gang bent. In de eerste plaats wen je immers aan een patroon van werken dat men nauwelijks meer kwijt raakt maar het is niet altijd het patroon dat gewenst is voor de predikant zelf, voor zijn gemeente en voor zijn gezin.'

Aldus schreef ds. B. J. Aalders te Dronten (in de polder Zuid-Oost-Flevoland) in het laatstverschenen kwartaalorgaan van de Theologische Hogeschool in Kampen. Hij is zich namelijk gaan afvragen of de academische gemeenschap (en dat zou dan zowel gelden van de Theologische Hogeschool als van de theologische faculteit van de Vrije Universiteit) niet een zekere verantwoordelijkheid voor het geestelijk welzijn van degenen die zij "afgeleverd" heeft aan de pastorieën.

GEESTELIJKE VERZORGING VAN PREDIKANTEN

Zoals men weet krijgen de afgestudeerde theologen, alvorens zij het predikantsambt zelfstandig kunnen gaan uitoefenen, tegenwoordig een aanvullende opleiding in de vorm van een "pastorale stage" van vier maanden, doorgebracht in de praktijk van een dienstdoend predikant. Ds. Aalbers oppert dan de mogelijkheid dat diegenen, die speciaal belast zijn met de aanvullende opleiding en de begeleiding van de stage-kandidaat, een zodanige binding krijgen aan de betreffende (jonge) man (en eventueel diens gezin) dat zij vanzelf in de positie van *blijvende* raadgevers terecht komen.

Maar daaruit vloeide voor hem meteen weer de vraag voort of "men niet meer welbewust er naar moet streven om die relatie te onderhouden" want de geestelijke verzorging van de predikanten zelf is in de Gereformeerde Kerken zelf nog altijd een vrij penibele zaak.

PASTOOR BIECHTVADER VAN DOMINEE . . .

Weliswaar stelt ds. Aalbers duidelijk: "Natuurlijk: er zijn predikanten die een goede zielszorger gevonden hebben in een ouderling of een gemeentelid. Er zijn oudere collega's die voor jongere broeders in het ambt iets betekenen. Soms ook werkt het contact met een collega uit een andere kerkformatie heilzaam voor eigen geestelijk leven. Ik ken situaties waarin de pastoor ter plaatse in feite de biechtvader is van de dominee!" Desondanks vraagt ds. Aalbers zich af of in het verlengde van het verkeer in de academische gemeenschap niet moet worden gezocht een voortzetting van het contact met de afgestudeerden ook voor wat hun pastorale verzorging betreft. Hij schrijft: "dat er weinig financiële problemen meer zijn in de pastorie, wil nog niet zeggen dat het met de geestelijke stand van ons predikantencorps nu in orde is. Er kan ook vermaan nodig zijn voor meer aandacht tot blijvende studie, serieuzer opvatting van het ambt, een betere beleving van eigen huwelijk en gezin, een positievere houding tegenover kerkelijke medewerkers e.d. In het algemeen is het ook van belang dat er voor de predikanten (en hun gezinnen) een adres is waar zij weten terecht te kunnen voor eigen geestelijke stimulans. Het valt op hoeveel het hervormd seminarie en de rectores daarvan voor oud-seminaristen nog betekenen als ze al in de pastorie zijn."

GOEDE OPLEIDING NIET VOLDOENDE

De Drontense predikant besluit zijn artikel dan: "In Kampen hebben wij nog niet eens de slechtste situaties van uit het gegeven dat de hoogleraren door het kleine getal in elk geval hun studenten ook later nog kennen. Een kerk kan echter m.i. niet volstaan met haar predikanten een goede opleiding te geven. Het effect van die opleiding is pas optimaal als er tijdens het eigenlijke werk begeleiding, nazorg, bijscholing e.d. is. Iedere behoorlijke fabrieksdirecteur beseft dat en doet er wat aan. Het is verheugend dat de hogeschool thans stimuleert tot blijvende studie en daarbij enige leiding geeft: *ik zou echter voor een zekere begeleiding willen pleiten vanuit dezelfde gemeenschap. Ook voor de pastorale sector van de zorg voor predikanten. Ik geloof dat in deze sfeer het enige aanknopingspunt ligt voor (bescheiden, maar duidelijke) organisatorische vormgeving daarvan.*"

—Centraal Weekblad.

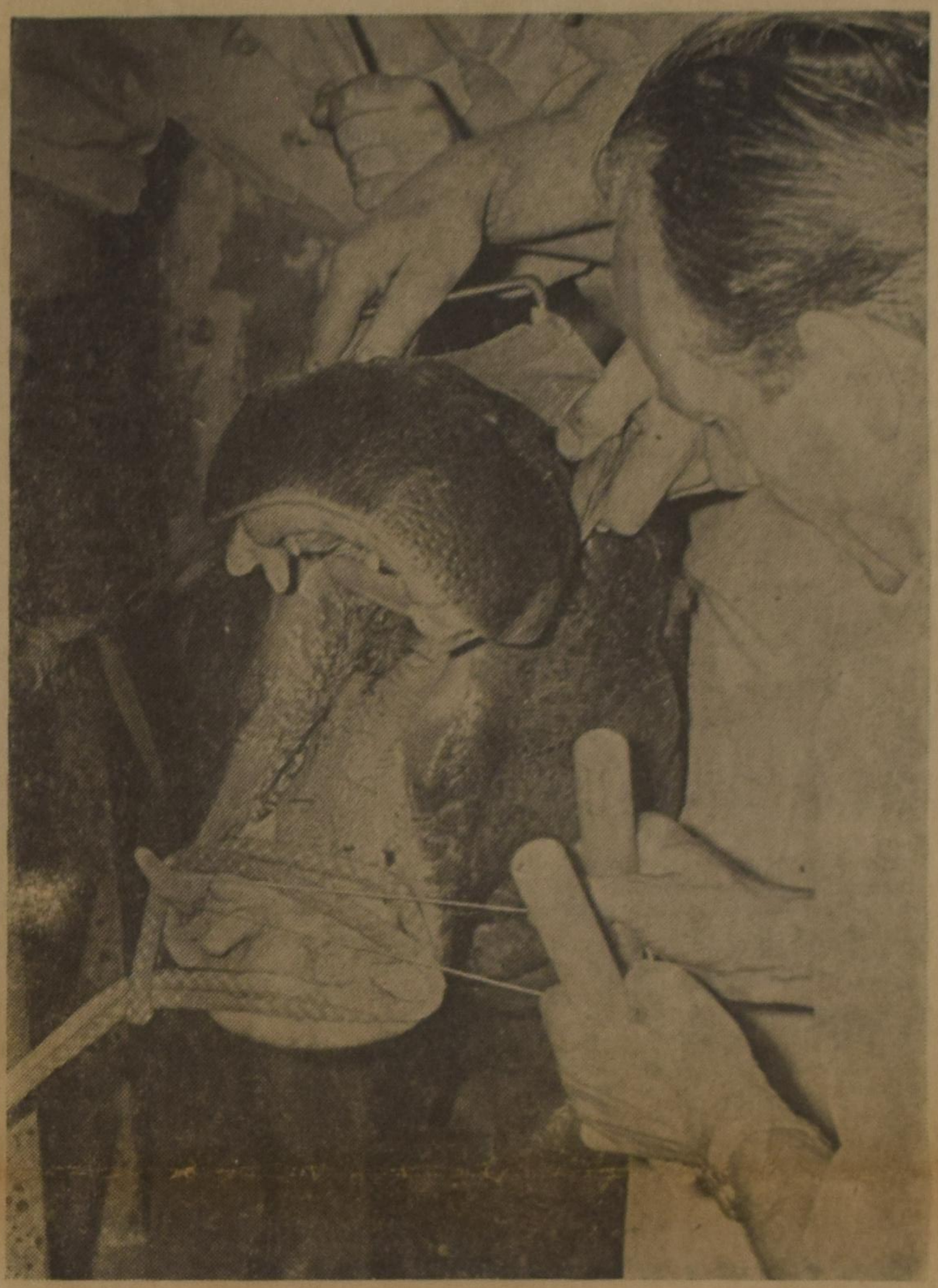

DWERGNIJLPAARD BIJ DE "TANDARTS"

De hoektanden van TOBI, het 13-jarige dwergnijlpaard in ARTIS waren te lang en er moest iets aan worden gedaan. Nadat het dier met een injectie-pistool was verdoofd zaagde de oppasser onder toezicht van de dierenarts de tanden op de gewenste lengte.

OVERVLOED EN TEKORT

DE BESTE ETERS WONEN IN NIEUW-ZEELAND

Over de jaren 1962 tot 1964 is het gemiddelde calorieverbruik per dag per inwoner berekend. De hoeveelheid en de aard van het voedsel bepalen dit verbruik. Een lage landbouwproduktie en een grote bevolking zullen in de cijfers een laag calorieverbruik per inwoner te zien geven. Een laag verbruik vinden wij in de onderontwikkelde gebieden, terwijl de ontwikklde landen een hoger calorieverbruik te zien geven.

Grotere welvaart, betere landbouwmethoden en een goed distributieapparaat maken het hogere calorieverbruik mogelijk, evenals de voedingswaarde van de dagelijkse maaltijden. Want niet alle voedsel is gelijk in de voedingswaarde. Nieuw-Zeeland heeft het hoogste calorieverbruik ter wereld, nl. 3520 per inwoner per dag.

Dat de voedselpositie in verschillende gebieden van de wereld labiel is blijkt o.a. uit de opinie van de directeur van de internationale voedsel- en landbouworganisatie. Dr. B. Sen heeft verklaard:

In verschillende dichtbevolkte gebieden is het uitbreken van zware hongersnoden in de komende vijf of tien jaar niet uitgesloten. Gezien de groei van de wereldbevolking zal de wereld over 35 jaar driemaal zoveel melk, vlees en vis nodig hebben dan thans.

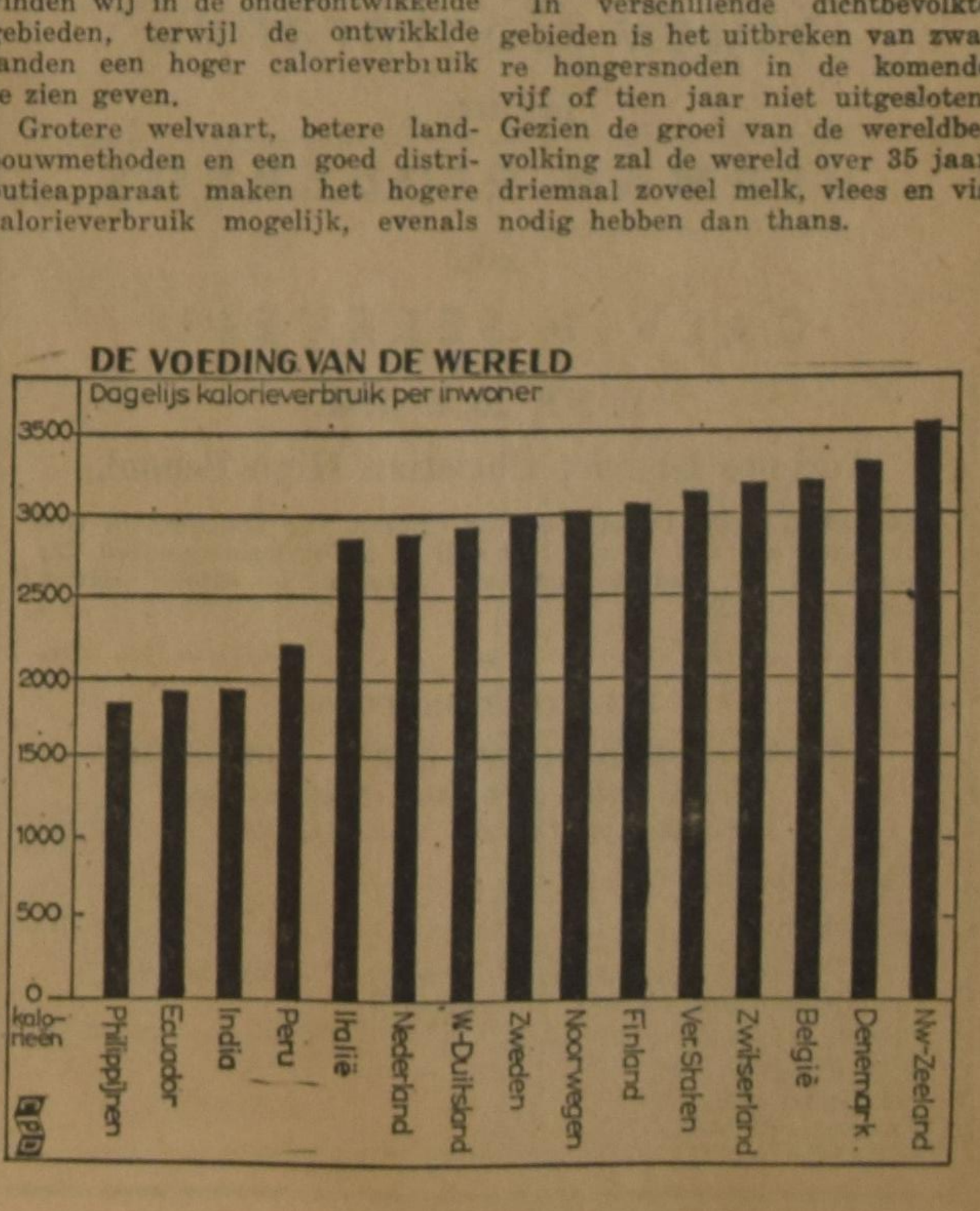

WIJ LAZEN VOOR U

Het wonder van de negentiende eeuw

We willen U graag een aantal vragen voorleggen en dan vertellen waar U een goed antwoord kunt vinden.

1. Als de wetenschap God dood verklaart en Gods hand in het wereldgebeuren niet meer wenst te erkennen, hoe reageert de kerk dan?
2. Hoe zijn we gekomen aan onze Gereformeerde zede en is het pure dwaasheid, die we zomaar kunnen wegwerpen (zondagsheiliging, toneel, dansen, etc.)?
3. Is vroomheid en het verborgen leven met God nog iets moois of is het een verouderd iets?
4. Moet academische scholing leiden tot het verliezen van de verbondenheid met het eenvoudige, gelovige volk?
5. Hoe moet de verhouding zijn tussen overheid en kerk?
6. Hoe oud is de vrijzinnigheid al?
7. Waar liggen de wortels van jeugdzorg, sociale bewogenheid, zorg voor gevallen vrouwen etc., bij de kerk of de wereld?
8. Is er vrijheid van profeteren in de kerk?
9. Hoe komt het dat de Afscheiding zo'n explosief karakter had?

We zullen maar stoppen met de vragen, want het zou een te lange lijst worden. De antwoorden zijn te vinden in de eerste 9 hoofdstukken van een prachtig boek: "Het wonder van de negentiende eeuw", geschreven door H. Algra en uitgegeven bij T. Wever te Franeker. In totaal zijn er 26 hoofdstukken, die ieder een onderwerp zouden kunnen geven voor een bespreking in onze verenigingen.

Wie het boek "Parade der mannenbroeders" heeft gelezen, zal het een verademing vinden nu eens iets te lezen over de geschiedenis van de kerk, dat niet in allerijl is geschreven, maar grondige studie achter zich heeft, en dat niet een verontschuldigende glimlach kent om die rare mensen, maar diep indringt in de achtergronden en de lijnen trekt naar vandaag. Zonder de achtergrond van de ontwikkeling in de vorige eeuw kunnen we onszelf en ons kerkelijk leven niet goed verstaan. En voordat we met de glimlach van de "Parade" al dat oude aan de kant gooien, doen we goed ons te bezinnen op de wezenlijke waarde vanuit de historie.

De schrijver is getroffen door het feit, dat terwijl de kerk als officiële instantie in de vorige eeuw volslagen het spoor bijster raakte, God toch Zijn kerk in stand heeft gehouden. Vaak op vreemde wegen en door vreemde mensen. Maar dat versterkt alleen maar het ontzag voor Gods werk.

Bovendien is dit werk niet beperkt tot Holland. De ontwikkeling van het kerkelijk leven in Engeland en Amerika is goed getekend en krijgt volle aandacht. Het is zo grondig opgezet, dat geen facet schijnt te ontbreken.

Dit alles zou de indruk kunnen geven, dat het een dor, historisch werk is. Die angst wordt wel weggenomen als U het zelf leest. Zo nu en dan zult U proesten van het lachen. Anecdotes en kostelijke verhalen illustreren dit werk nog beter dan de vele foto's. Wat denkt U van het verhaal over Ds. Arnold Werumeus Buning van Anjum?

"Herberglopers, jeneverdrinkers en kaartspelers zette hij de voet dwars. Hij liep de herbergen maar driestweg binnen, joeg de "proevers en plakkers' 'er uit, stak de kaarten in de zak en uit voorzorg ook maar het kaartengeld. Ten slotte zaten de graantjespikkers met angst en beven in de herberg. Want dominee had zo'n kracht in zijn botten, geen mens durfde hem aan. Hij trok eens helemaal alleen een wagen met turf uit een karrespoor, terwijl twee arbeiders op hun neus keken, omdat zij met hun beiden er geen beweging in hadden kunnen krijgen. En de ijzeren roeden, die de blinden voor de ramen moesten vergrendelen, boog hij om als wilde twijgen. Eens verraste hij een groepje herbergklanten en die gingen er haastig vandoor, de één in een kast, de ander in de schuur, maar de dominee achtervolgde hen, want hij moest weten, wie het waren. Zij moesten het geld, waarom gespeeld werd, met kaarten inleveren, en toen de volgende zondag de diakenen de kollektezak zouden legen, zei dominee: reik mij de zak ook nog even aan, hier heb ik nog geld dat ik de duivel heb ontstolen."

Of wat denkt U van dit verhaal: "Ds. Dirk Postma kreeg in zijn eerste gemeente Minnertsga blijkens de beroepsbrief geen vast traktement toegezegd, omdat de gemeente zelf niet wist "hoeveel de Heere ons zal geven". Wel zorgde de gemeente voor turf en aardappelen. Later werd het traktement gefixeerd op ruim 500 gulden, maar hij heeft het nooit ten volle ontvangen. Ds. Sytze Baron werd in 1851 te Bergum beroepen op een traktement van 500 gulden plus een vet varken. Ook zonder zulk een stipulatie deelde het gezin van de dominee vaak in de overvloed van de slacht in November. Voordat de dominee binnenkwam verscheen de voorlezer-ouderling voor het "bordje" om de afkondigingen te doen en het eerste psalmvers op te geven. Soms bevatte die afkondiging ook de mededeling, dat "doemeny zien aardappels weer bijna opbenn'n". Eenmaal voegde een voorlezer in Drenthe er de door de dominee geïnspireerde mededeling aan toe, dat dominee graag niet weer zulke "slimme aardappels" wilde als de vorige keer."

Tenslotte citeren we nog iets uit de voorrede. "Dit boek bedoelt wat anders te zijn dan een gebruikelijke kerkgeschiedenis, want het gaat de schrijver meer om de mensen thuis en in de kerk, dan om de handelingen van officiële kerkelijke vergaderingen. Wie het kleine begin, de vele moeiten, het individualisme van velen, de geringe ontwikkeling van de meesten, nader leert kennen, die voelt zijn verwondering groeien. En al meer ziet hij hier een wonder van genade, tot zegen voor ons volk.

H. De Moor,
1264 Sayers Rd.,
Clarkson, Ont.

REISPLANNEN?

Neem eerst kontakt op met
KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG via

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

Attend the
Church and Kingdom
Study Conference
featuring
HERMAN RIDDERBOS
and
CALVIN SEERVELD
JUNE 16, 9 A.M.
Toronto District Christian High School,

Hear challenging lectures on the Church, the Kingdom of God and our work and worship. It will be a discussion packed day which all — students, pastors, 'laymen' — should attend. Register SOON.

— — — — — — — — — — — — —

REGISTRATION FORM
Church and Kingdom Study Conference
Toronto District Christian High School
Woodbridge, Ontario. June 16, 1966.

NAME: (please print) ....
ADDRESS: ....

Banquet reservations ($2.00 per person) Yes ☐ No ☐ How many? ☐

Return before June 10 to:
Mrs. Eline Homan,
729 Upper Gage,
Hamilton, Ontario.

Lezers Schrijven

Mijnheer de Redakteur,

Er mogen dan zijn die vinden dat Mr. Struik er eigenaardige en onbegrijpelijke ideeën op na houdt, ik heb in de laatste weken wel de ervaring opgedaan dat velen het met hem eens zijn.

Ik wil niet veel plaatsruimte vragen, maar toch even opmerken dat wij het met ons systeem van "vaste vrijwillige bijdragen" in veel gevallen nog niet verder hebben kunnen brengen als 50% deelname.

Kunnen we nu andere organisaties etc. het kwalijk nemen dat ze een ander systeem (share the cost of compulsory) toepassen?

Hebben vele Chr. Scholen reeds niet noodgedwongen maatregelen in deze richting moeten nemen?

R. Van Dyk,
R.R. 3, Lowes Road,
Guelph, Ontario

Emancipatie voor Portugese vrouwen

Een Rooms-katholieke culturele organisatie heeft in Portugal enkele lezingen gegeven over de Portugese vrouw in de maatschappij. Dit is momenteel een belangrijk onderwerp in de Portugese pers, aangezien de regering opnieuw heeft vastgesteld dat de man het hoofd van het gezin is. Dit klinkt in onze oren nogal onschuldig, maar in Portugal, waar de vrouw b.v. het recht wordt onthouden om te stemmen, veel minder loon wordt betaald dan de man, en waar zij, zodra zij getrouwd is, niet het land uit mag zonder schriftelijke toestemming van haar echtgenoot, heeft de beslissing van de regering opnieuw de emancipatie van de vrouw op de voorgrond geplaatst. Terwijl de Spaanse vrouw gelijkwaardig met de man wordt gesteld komt Portugal, wat dit punt betreft, nog achterop. De liberale pers heeft onlangs dan ook herhaalde malen critiek geleverd op deze toestanden.

Bovendien wordt het schoolsysteem, waar jongens en meisjes afzonderlijke scholen bezoeken, afgekeurd. Dit is, volgens de opponenten, psychologisch een ongezonde toestand.

De emigratie naar Canada neemt toe

Volgens het verslag over het eerste kwartaal van 1966 neemt het aantal immigranten gestadig toe. Het grootste aantal immigranten is uit Italië afkomstig, gevolgd door Engeland en Schotland. Hoewel de emigratie uit Nederland nog gering is vergeleken met de vijftiger jaren, neemt het aantal Nederlandse immigranten eveneens toe.

	Eerste kwartaal 1965	*Eerste kwartaal 1966*
EUROPA		
Italië	4,828	5,894
Engeland	3,269	5,410
Schotland	1,083	2,070
Portugal	1,015	1,806
Nederland	338	529
AZIE		
China	1,077	867
Philippijnen	159	413
Indië	295	304
Israël	92	134
Libanon	95	102
NOORD-AMERIKA		
Ver. Staten	2,415	3,022
ZUID-AMERIKA		
Brits Guyana	101	153
Brazilië	136	151

De Canadese provincies Ontario, Quebec, Brits Columbia en Alberta kregen de meeste immigranten.

	1965	*1966*
Ontario	12,237	17,007
Quebec	4,646	6,071
Brits Columbia	2,834	4,243
Alberta	1,110	1,428

LEEFTIJDS-GROEPEN	*1965*	*1966*
20-24 jaar	3,837	5,630
25-29 „	3,835	5,451
30-34 „	2,414	3,240
0-4 „	1,918	2,855
5-9 „	1,775	2,586
10-14 „	1,405	1,778

Hieruit blijkt dat het vooral jonge mensen zijn die emigreren, waarvan vele gezinnen met jonge kinderen beneden de tien jaar. Uit het verslag van de minister van immigratie, Mr. Marchand, blijkt dat de actie om vakmensen naar Canada te lokken resultaten begint te boeken. Het is te hopen dat de werkgelegenheid blijft zoals het momenteel is, zodat men het aanwerven van vakmensen kan voortzetten om zodoende de Canadese industriële opbouw uit te breiden.

GRATIE VOOR HESS?

Hess, één van de medewerkers van Hitler, die in het midden van de oorlog Hitler in de steek liet en de wijk nam naar Engeland, zodat in die tijd het mopje rond ging, dat Hes(s) betekende: Hitler's eerste strop, zit sinds het einde van de oorlog in Berlijn's Brandau gevangenis gevangen.

Zijn advocaat, dr. Alfred Seidl van München, heeft er onlangs op aangedrongen om de 72-jarige Hess in vrijheid te stellen, aangezien zijn gevangenschap door de advocaat als een inbreuk op de statuten van de rechten van de mens wordt beschouwd.

Aangezien met september de laatste twee oorlogsmisdadigers, Baldur von Schirach, de vroegere leider van de Hitlerjeugd en Albert Speer, de minister van munitie na hun twintig jaren gevangenschap op vrij voeten worden gesteld, acht dr. Seidl de tijd gekomen om ook Hess zijn laatste levensdagen in vrijheid te laten doorbrengen.

Op verzoek vertonen wij de film:

"BEATRIX' THE BRIDE"

op WOENSDAG 8 JUNI in the Christian Educational Centre. Aanvang 8 uur. Bovendien een film van "De Keukenhof" en "Nieuws van Holland".

Toegang: $1.00 — Kinderen 50¢.

The Christian Action Foundation Inc. in samenwerking met de K.L.M. en de Dutch Credit Union of Hamilton.

FREEDOM
is everybody's business!

SEND YOUR DOLLAR
to C.J.L. FREEDOM FUND
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty needs $10,000.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last week	— 1,781 contributors	— $4,446.53
Received this week	— 14 contributors	— 206.08
Balance as of today	— 1,795 contributors	— $4,652.61

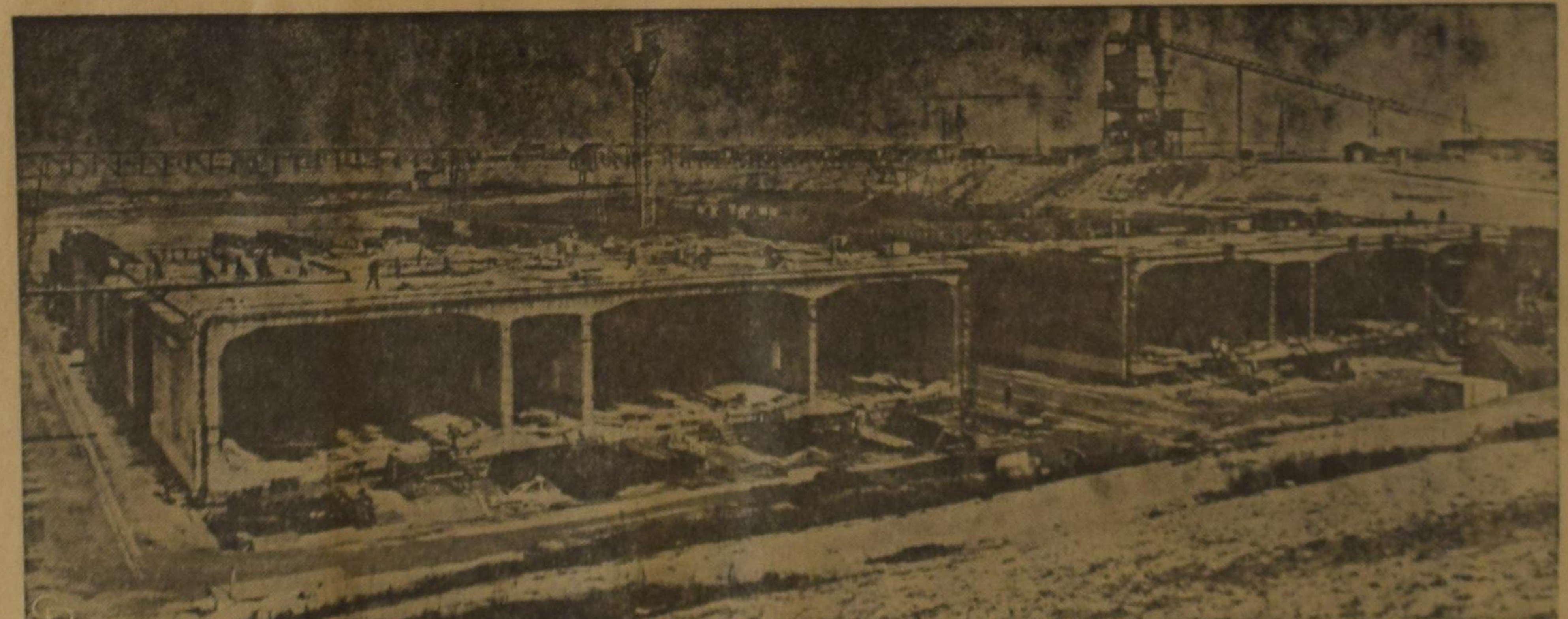

Nederland — Het bouwen van de Scheldetunnel maakt gestadige voortgang. Deze tunnel zal deel uitmaken van de geprojecteerde grote autoweg E-3 van Rotterdam naar Lille, Frankrijk. De betonnen tunnel wordt in segmenten gestort. Zodra de delen gereed zijn, zal het gehele complex naar de rivier worden gesleept en neergelaten in de vooraf op diepte gebaggerde sleuf. Nadat de verschillende delen aan elkaar verbonden zijn, wordt vervolgens de tunnel leeggepompt en verder afgewerkt.

Een man uit de Reageerbuis

Frankfurt (DaD) — Voor de eerste maal werden West-Duitsland's krantenlezers onlangs met de foto van een man geconfronteerd, die nooit bestaan heeft.

Zijn gezicht is afkomstig uit de reageerbuis. Frankfurt's rechercheurs lieten het aan de hand van getuigenverklaringen in het laboratorium uit meerdere delen van gefotografeerde gezichten in elkaar zetten en door enige retouches vervolmaken. De hulp van de krantenlezers bij het zoeken van de politie naar de vermoedelijke getuigen van een moord bleek dankzij deze nieuwe methode effectiever te zijn dan de tot nu toe gebruikelijke, aan de hand van verklaringen getekende portretten.

Weliswaar had men de volgens de fotomontage gezochte man, toen dit bericht binnenkwam nog niet gegrepen, maar de aanwijzingen uit de bevolking beperkten zich tenminste — wat bij tekeningen zelden het geval is — tot enkele personen, die sprekend leken op de afgebeelde man uit de reageerbuis. Westduitse rechercheurs, die zeer sceptisch stonden tegenover de in de practijk nooit aangewende fotomontage-experimenten, zullen na dit eerste succes zeker behulpzaam zijn bij de vervolmaking van dit systeem.

—Actualiteiten uit Duitsland

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Herziene orden van dienst - in Gereformeerde kerken in Nederland

In *Calvinist Contact* van 21 januari j.l. hebben wij in onze rubriek "Wat denkt u ervan?" de lezers vragen voorgelegd die betrekking hadden op de kerkdienst. Eén van de vier vragen luidde: "Bent u tevreden met de liturgie in uw kerk en vindt u die sprekend genoeg?" Uit de antwoorden bleek dat velen ontevreden zijn over de bestaande orden van dienst. Men schreef: "Ik zou graag de dag zien waarin we actief deelnamen" en "Liturgie kunnen we wel dromen". Er is niet voldoende attentie, medewerking der gemeente". Velen van hen zullen waarschijnlijk geïnteresseerd zijn in de nieuwe Orden van Dienst zoals die onlangs door een commissie in de Gereformeerde Kerken in Nederland zijn samengesteld. De Bond van Gereformeerde Jeugdverenigingen heeft deze Orden van Dienst uitgegeven in een keurig schetsenbundeltje, aangevuld met aantekeningen. Wij publiceren hierbij de orde van dienst van de morgen-, middag- en avondmaalsdienst, terwijl we bij de morgendienst enkele aantekeningen overnemen. Waarschijnlijk komt dit onderwerp wel eens op uw vereniging of een gemeentevergadering ter sprake, zodat dit artikel u mag helpen om aan de discussie deel te nemen.

ACHTERGRONDEN

Bij het vaststellen van de nieuwe liturgie voor de zondagmorgendienst heeft de synode haar uitgangspunt niet gekozen in de bestaande orde. Waarom niet? Deze orde is geen zinvol en logisch geheel: denk maar eens aan de plaats van de collecte tussen Schriftlezing en prediking, het ontbreken van een schuldbelijdenis. De nieuwe liturgie knoopt aan bij het *klassieke grondpatroon* voor de zondagmorgendienst. Het is niet alleen logisch en zinvol, maar ook schriftuurlijk en oecumenisch.

Orde voor de zondagmorgendienst
Intocht
psalm *) met klein gloria
stil gebed
"onze hulp", of: "in de naam des Vaders"
groet

Verootmoediging
verootmoedigingsgebed - *) lied
*) woord van vergeving - *) lied
Wetslezing - *) lied

DIENST DES WOORDS

gebed van de dag, of: gebed om verlichting met de Heilige Geest
Schriftlezingen
oude testament met psalmgezang
en/of apostellezing met hallelujazang en lied
evangelie, afgesloten met "Lof zij U, Christus"
en lied
tekstlezing en prediking
*) lied

Dienst der offeranden
*) geloofsbelijdenis
dankzegging en voorbeden
inzameling der gaven
slotlied

Zegen - gemeente: Amen
Wanneer het heilig avondmaal gevierd wordt, wordt tijdens de inzameling de tafel toebereid.

TOELICHTING

Opmerking: De * duiden aan dat deze gedeelten zeer sober dienen te worden gehouden.

De Intocht: door de Intocht drukt de gemeente uit, dat zij zich bewust is voor Gods aangezicht te treden. De uit de 7e eeuw daterende gewoonte dit zingend te doen, gaat terug op het oude testament. Het is een eeuwenoud gebruik het intochtslied te kiezen uit de *Psalm*bundel.

Het *kleine gloria* is eigenlijk geen gezang, maar een strofe die gebruikt wordt om het lezen of zingen van de psalmen af te sluiten. De gemeente van het nieuwe Verbond drukt daarmee uit, dat zij de psalmen zingt voor het aangezicht van de Drieënige God.

De Verootmoediging: Dat in de nieuwe orde op de Intocht de Verootmoediging volgt, is niet alleen oecumenisch, maar ook logisch en zinvol. Wie voor de heilige God treedt, ervaart immers onmiddellijk zijn schuld en verlorenheid.

De schuldbelijdenis of het verootmoedigingsgebed. Calvijn zei: "Want daar wij ons in alle samenkomsten stellen voor God en de heilige engelen, welk ander begin zal onze handeling dan hebben dan het erkennen van onze boetvaardigheid?" "Sleutel tot het heiligdom van de eeredienst," noemde hij dit gebed.

Het woord van vergeving: met opzet wordt niet van "genadeverkondiging gesproken. De eigenlijke vrijspraak vindt immers plaats in de prediking en bij de uitreiking van brood en wijn. Daarom is een aparte genadeverkondiging onnodig. Wel wordt ruimte gelaten voor een woord van vergeving.

De Wetslezing: het is een veel voorkomend misverstand, dat voorlezing van de Tien Geboden in de eredienst een typisch gereformeerde gewoont zou zijn. Waarschijnlijk werden de Tien Geboden in de synagoge reeds afzonderlijk gelezen en wel als *oorkonde van de Verbondssluiting.*

De Dienst des Woords: het eerste en, als er geen avondmaal gevierd wordt, enige *hoofd*onderdeel van de zondagmorgendienst. Intocht en Verootmoediging dienen als voorbereiding hierop. Lezingen en prediking vormen een eenheid. Dat was reeds het geval in de synagoge (Luk. 4:16) en in de apostolische gemeente (Hand. 13:15).

Het Gebed: waarmee de Woorddienst begint, is geen voorbedengebed (het zg. lange gebed) maar een aanroeping van de Heilige Geest over de lezing ,het aanhoren, de prediking en de beantwoording van het Woord Gods.

De Lezingen: De orde van dienst schrijft meer dan één Schriftlezing voor om eenzijdigheid te voorkomen. De Schriftlezingen worden omzóngen: het oude testament met psalmen, het nieuwe met psalmen en gezangen. Op feestdagen is het naast de intocht vooral deze rubriek die zich leent voor een feestelijke uitbouw. Het is een zinvolle gewoonte, dat de gemeente (met name op feestdagen) tijdens de evangelielezing staat.

De Prediking, die bij de lezingen aansluit, kan afgesloten worden met een lied. Ze kan echter ook beantwoord worden met de geloofsbelijdenis, waardoor men dan meteen overgaat tot het volgende onderdeel van de dienst.

Dienst der Offeranden: de titel van dit onderdeel is ontleend aan Hebr. 13:15-16. In deze dienst antwoordt de gemeente op het haar in de prediking verkondigde heil en bereidt zich — op zondagen waarop het avondmaal wordt gevierd — op deze viering voor.

De Geloofsbelijdenis: Omdat de geloofsbelijdenis ook bij de doop of in de namiddagdienst plaats kan vinden, is ze in de orde voor de zondagmorgen van een *) voorzien.

Schema voor het tweede hoofdonderdeel van de zondagmorgendienst:

AVONDMAALSVIERING

oproep tot gebed:
Vg.: De Heer zij met u,
G. : Ook met u zij de Heer.
Vg.: De harten omhoog.
G. : Wij heffen ze op tot de Heer.
Vg.: Laat ons dankzeggen de Here, onze God.
G. : Het past ons de Heer te danken.
of:
Vg.: De Heer zij met ons.
Verheft uw harten to God.
Laat ons de Here, onze God dankzeggen,
want Hij verdient onze dank.
dankzegging, besloten met een couplet van gez. 49.
inzettingswoorden
gedachtenis
avondmaalsgebed met "onze Vader"
Lam Gods
nodiging
communie
dankpsalm
lofzang van Simeon of ander lied
Zegen - gemeente. Amen

DE CATECHISMUSDIENST

schema: Intocht
psalm - stil gebed - "onze hulp" - groet
DIENST DES WOORDS
gebed om verlichting met de Heilige Geest
Schriftlezing - lied
catechismuslezing - prediking - *) lied
Dienst der offeranden
*) geloofsbelijdenis - dankzegging en voorbeden - inzameling der gaven - lied
zegen - gemeente: Amen.

Vancouver krijgt er een zakencomplex van $75.000.000 bij, dat de bekende Place Ville Marie in Montreal zal overschaduwen. Er komt een Eaton's bij van $20 miljoen met een motel van 250 kamers op het dak. (Telegram Photo)

Op zoek naar een kankervirus

700 KANKERONDERZOEKERS KWAMEN IN MUENCHEN BIJEEN

Succesvolle experimenten op dieren

München (DaD) — De bijval was niet overweldigend, en bij de aansluitende academische discussies hoorde men vele "als" en "maars". Toch vonden velen van de 700 geleerden, die op de uitnodiging van de Duitse maatschappij voor Kankeronderzoek voor de jaarlijkse bijeenkomst in München waren ingegaan, de lezing van de 35-jarige privaatdocent Dr. Axel Georgii van het Pathologisch Instituut van de universiteit van München het belangrijkste referaat van het congres. Dr. Georgii sprak voor vakcollega's over de betekenis van de onkogene (gezwelverwekkende) virussen voor de gezwellen bij de mens: volgens de nieuwste resultaten van onderzoek wordt vermoed, dat niet alleen invloeden van buitenaf (zoals teer, straling, enz.) of celveranderingen en -beschadigingen kanker kunnen veroorzaken, maar in sommige gevallen ook virussen of op virussen lijkende deeltjes.

Al op het laatste Westduitse vakcongres drie jaar geleden verdedigde een jonge onderzoeker uit Hannover, Dr. Hans Albrecht Nieper, de thesee dat kanker zonder meer door een virus veroorzaakt wordt en daarom ongeveer zoals infectieziekten ook overgebracht zou kunnen worden. Deze theorie was experimenteel echter niet te bewijzen.

Ondertussen hebben laboratoria in verschillende Westduitse steden succesvolle experimntne mt gezwelverwekkende virussen bij kleine dieren en apen gedaan. Dr. Georgii kon thans in München melding maken van de ontdekking van in totaal vier verschillende groepen gezwelverwekkende virussen bij dieren. Drie daarvan bevatten het nucleinezuur DNS. Pas onlangs heeft men ontdekt, dat het nucleinezuur de waarschijnlijke "informatiedrager van de lichaamscellen" van de mens is. Nucleinezuur schijnt wezenlijke kenmerken van generatie op generatie over te brengen. Mogelijkerwijs kan het echter ook kankervirussen of viruspartikels overdragen.

Dr. Georgii kon aan de hand van experimenten met dieren vaststellen, dat bij muizen een virus mede leukemie (kankerachtige ziekte van de bloedvormende organen) veroorzaakt. Bij het onderzoek van een 15-jarig meisje, dat aan leukemie leed, kon Georgii met behulp van de elektronenmicroscoop voor de eerste maal in het beendermerg overeenkomstige virusdelen aantonen, die wat de vorm betreft veel gelijkenis vertoonden met de virussen van de muizenkanker. Met andere woorden: men mag thans inderdaad wel aannemen dat bloedkanker door een infectie (vermoedelijk door virussen veroorzaakt) ontstaat.

Bij het zoeken naar de kankervirus deed Dr. Georgii nog een andere opzienbarende ontdekking: behalve de virussen vond hij in het beenmerg van aan leukemie lijdende dieren nog een andere soort partikeltjes, die hij "mykoplasmen" noemde. Of deze mykoplasmen bij het ontstaan van leukemie oorzakelijk betrokken zijn of een andere functie hebben, bleef tot nu toe onopgehelderd. Verder maakte Dr. Georgii melding van een zekere kans, bij dieren immuniteit tegen kanker te verwekken: brengt men virussen, die bij mensen wratten veroorzaken, op hamsters over, dan worden deze tegen het anders dodelijk werkende SV-40-kankervirus immuun. Deze immuniteit beschermt de proefdieren ook tegen andere infecties door overgeplante tumor-weefsels.

Het belangrijkste resultaat van zijn virussen-onderzoek is volgens Dr. Georgii het vinden van de uiterst gevaarlijke SV-40-virus, die men voor het eerst in de nieren van een aap kon aantonen. Wordt deze virus herhaaldelijk op dieren overgedragen, dan verwekt hij met zekerheid kanker. Daarmee is de overbrenging van kankerverwekkende virussen bij proeven met dieren ondubbelzinnig vastgesteld. Dr. Georgii waarschuwt er echter uitdrukkelijk voor, uit deze resultaten de conclusie te trekken, dat ook menselijke kankergezwellen door de overbrenging van virussen ontstaan.

Sybil Scheer
—Actualiteiten uit Duitsland

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON. ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

Wooden Shoe

Uw Hollandse Winkel

SNIJBONENMOLENS, HEREN-PORTEMONNAIES

Zojuist ontvangen: grote collectie theebeurzen, baby uitzetten, wollen dekens, wandkleden. Vraagt prijslijst.

1058 Main Street West,
Hamilton, Ont.
JA 8-1932

Important Books!!

Gordon Girod — GOD IS NOT DEAD	$3.25
Henry Morris — The Twilight of Evolution (paper)	1.65
Henry Morris — Studies in the Bible and Science (just new)	3.80
Henry Morris/J. C. Whitcomb — The Genesis Flood	7.65
J. M. Spier — An introduction to Christian Philosophy	4.10
Anthony Hoekema — What about Tongue Speaking (just new)	3.80
Carl F. Henry — Frontiers in Modern Theologie	1.60
C. Seerveld — Take Hold of God and Pull	2.75

A beautiful and inspiring book with new bible translations and meditations. Very much recommended, appears soon.

BOOKS ☆ BIBLES ☆ PHILIPS RECORDS

Speelman's Bookhouse Ltd.

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. 741-6563

Financiële Zekerheid

De belangrijkste taak van een levensverzekeringmaatschappij is het verstrekken van financiële zekerheid aan polishouders. Voor dit doel is een financiëel sterke onderneming nodig, die alle verplichtingen kan nakomen, zelfs in tijden van economische crises.

Gedurende de meer dan anderhalve eeuw van haar bestaan heeft Holland Life steeds weer bewezen deze test van financiële kracht te kunnen doorstaan. Hierdoor is — en was — Holland Life voor vele generaties van polishouders een SYMBOOL VAN ZEKERHEID.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING — 1130 BAY STREET — TORONTO 5, ONT.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Senator Fulbright over Vietnam

Niemand zal willen ontkennen dat het probleem Vietnam zeer gecompliceerd is. Het bevat allerlei aspecten waarmee rekening moet worden gehouden ten einde een juist oordeel te vormen over de situatie in Vietnam.

Nationale en internationale belangen staan op het spel. Sociaal onrecht onder de arme boerenbevolking en de corruptie in de regering vormen een deel van het probleem. Religieuze verschillen tussen de boeddhistische meerderheid en de rooms-katholieke minderheid maken de toestand nog ingewikkelder.

Bovendien nemen Rusland en China in het Zuidvietnamese conflict de kans waar om hun krachten te meten. En Amerika zit tussen al deze problemen in gekneld. Inderdaad een zeer gecompliceerde zaak. Wie zou momenteel graag in de schoenen van president Johnson willen staan?

Het gevaar is niet denkbeeldig dat men in de beoordeling van de onderhavige kwestie het ene aspect teveel op de voorgrond schuift en met een ander aspect te weinig rekening houdt. Zodoende komt men tot een onevenwichtige beoordeling die vérstrekkende en gevaarlijke gevolgen met zich kan brengen.

Men kan b.v. alle nadruk leggen op het communisitsche gevaar in de Vietnamese oorlog en als enige mogelijkheid tot een beëindiging van de oorlog zien het bombarderen van Noord Vietnam, desnoods gebruik makend van atoombommen.

Anderen verwerpen een dergelijke 'oplossing', aangezien volgens hen de interne moeilijkheden eerst moeten worden opgelost, alvorens de Zuid Vietnamezen zich achter de Amerikanen zullen scharen. Een derde groep beweert dat de vijandige houding tegenover het Westen zal afnemen zodra men van Amerikaanse zijde meer begrip toont voor de moeilijkheden, waarmee China en Vietnam hebben te worstelen. Tot deze groep behoort onder meer de democraat Senator J. William Fulbright van Arkansas, die de 'Senate Committee on Foreign Relations' presideert. In een rede, gehouden voor de studenten en professoren van de 'School of Advanced International Studies' aan de John Hopkins Universiteit in Washington, D.C., heeft hij zijn bezwaren tegen de Amerikaanse politiek nader ontvouwd. Aangezien wij ook bij dit probleem zijn betrokken, geven wij in korte bewoordingen weer wat de senator van Arkansas te zeggen heeft.

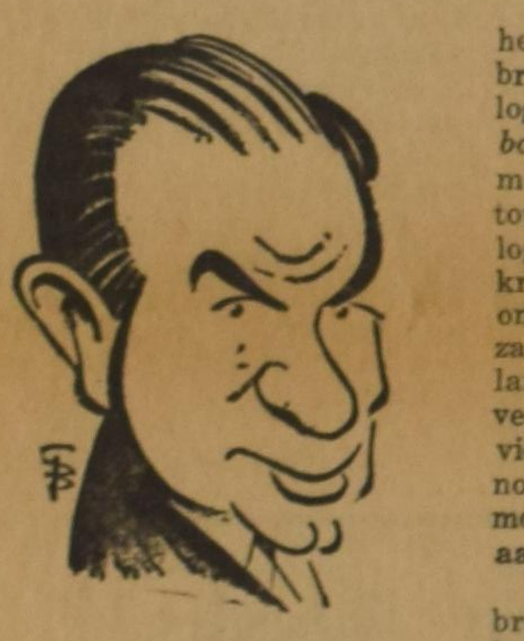

SENATOR J. WILLIAM FULBRIGHT

Volgens hem is Amerika in gevaar haar perspectief te verliezen. Amerika is in vele opzichten een rijk land. Het heeft andere landen, wanneer zij hulp nodig hadden, in deze rijkdom laten delen. Fulbright stemt hiermee van harte in. Nu dreigt het gevaar echter, dat Amerika teveel gewikkeld raakt in de interne aangelegenheden van de hulpbehoevende landen, ja zelfs haar macht toont, indien dit, volgens de Amerikanen, nodig mocht zijn. Maar macht, met name militaire en politieke macht, kan, volgens Fulbright, geen langdurige vriendschapsverhoudingen scheppen. Dat kan alleen de macht van het *voorbeeld* doen. Door zelf de democratie te beleven en begrip te tonen voor de moeilijkheden van de diverse landen.

Maar voor men zover komt is het nodig een inzicht te hebben in de *oorzaken* van een oorlog. Fulbright noemt er verschillende.

Het is voornamelijk 'de macht van de aanmatiging'. Men vindt zichzelf beter en sterker dan andere landen. Deze redenering leidt gemakkelijk tot een oorlog. Duitsland en Japan zouden hier als voorbeeld kunnen worden genoemd.

Na deze algemene opmerking te hebben gemaakt, vervolgt Fulbright dat men in geval van oorlog altijd moet letten op de *verborgen* oorzaken, die men niet moet verwarren met de *aanleiding* tot een oorlog. In 1914 brak de oorlog niet uit omdat de Oostenrijkse kroonprins werd vermoord, maar omdat Oostenrijk de kans schoon zag om Servië te vernederen. Rusland, dat vreesde dat Oostenrijk te veel macht zou krijgen, viel Servië bij en Frankrijk, de bondgenoot van Rusland, dat de Duitsers moeilijk kon zetten, schaarde zich aan de zijde van Rusland.

Men kan, zo concludeert Fulbright, de aanleiding van een oorlog meestal beschouwen als een ziekte-verschijnsel, zonder dat het met de politiek veel te maken heeft.

Terugkerend tot de Amerikaanse politiek, beweert Fulbright dat men aan de onontwikkelde gebieden allerlei adviezen kan geven, maar dat men meestal tot dovemansoren spreekt. Deze landen willen vrij zijn zelf te beslissen, zonder zich door iemand te laten gezeggen. Want men voelt zich in de schaduw van de Amerikaanse adviseurs, hoe goed bedoeld ook, toch 'n baby die door zijn moeder wordt verzorgd. Men wordt dus prikkelbaar, als gevolg van een minderwaardigheidsgevoel en verzet zich tegen elke vorm van bemoedering.

Wij moeten hun onze democratie niet opleggen. Dat irriteert hen. China en Frankrijk hebben volgens de senator dan ook gelijk, dat zij zich verzetten tegen de ideeën van Amerika. Zij behoeven niet aan de leiband van Amerika te lopen. Hun verzet is 'gezonde trots'. Een uiting van een natuurlijk zelfbewustzijn.

Bovendien vraagt Fulbright zich af of de Aziatische landen wel zoveel van de Westerse wereld kunnen leren. Ook de westerse wereld is ver van volmaakt. De inboorlingen van Australië hebben van hen het drinken van alcoholische dranken geleerd. Een zendeling onder de Eskimo's, zo vertelt Fulbright, had weinig te doen onder dit volk, omdat ze niet zondigden, maar nadat wij hun hadden leren zondigen, mochten we hun het zondigen weer afleren. Daarom moeten de landen, volgens Fulbright, zelf hun weg vinden.

Hiermee is niet alles gezegd. Fulbright weet zeer goed dat de verschillen in ideologieën ook een voorname rol spelen in de onderlinge strijd. Men moet deze ideologieën echter bezien van een psychologische kant. De ideologieën tillen de mens boven zijn wereldje uit en geven hem een gevoel van 'identity', van een zelfstandig persoon te zijn, die zich niet zomaar in de hoek laat drukken. Als zodanig zijn de ideologieën nog zo kwaad niet.

Fulbright schijnt zich nogal door de psychologie aangetrokken te voelen, want de oorzaak van alle narigheid ziet hij ook in het feit dat ons gedrag bepaald wordt door zekere *verwachtingen*. Men verwacht dat er altijd oorlogen zullen zijn, dus bereidt men zich daarop voor. De oorlog begint dus in de 'mind' van de mens. Als eerst maar eens de gedachte postvatte dat oorlogen niet noodzakelijk tot het leven op deze aardbol behoorden, dan zou men gemakkelijker open staan voor het idee van de wereldvrede. Dat is het wat Fulbright 'in mind' heeft.

Bovendien ziet de mens zijn tegenstander meer als een monster dan als een mens. Dat een soldaat ook een mens is net als wij wordt meestal over het hoofd gezien. Met het gevolg dat wij onmenselijk tegenover onze medemensen komen te staan. Om de vrede te bewerkstelligen moeten we dus anders over elkaar gaan denken. 'International relationships' kunnen op dit gebied veel doen. Laat China toe in de V.N. Zo leert men elkaar beter kennen. Toon ook begrip voor China. Is het zo onbegrijpelijk dat deze slapende reus, die nog maar kort uit zijn slaap is ontwaakt, zich eens behagelijk uitstrekt en toevallig hier en daar wel eens iemand raakt, om het zo maar eens uit te drukken?

Wij zullen ons in onze houding moeten herzien. Dat is de slotconclusie van Fulbright. We moeten *samen* verder. Temeer daar onze mensheid wordt bedreigd door het gevaar van een totale vernietiging. Laten wij nu een goed voorbeeld geven en alles in het werk stellen om de hatelijke houding van China en Rusland om te toveren in een warme vriendschap. Dat is in het kort Fulbright's idee.

Wat moeten we hierop antwoorden? Natuurlijk zouden wij graag zien dat er wereldvrede kwam. Ook kunnen wij moeilijk ontkennen dat heel wat oorlogen *menselijkerwijs gesproken*, vermeden hadden kunnen worden, indien de volkeren zich niet door hun trots lieten verleiden. Het is niet geheel onjuist dat wij de Russen en Chinezen niet vaak bezien als mensen zoals wij; als ouders en kinderen met hun vreugden en zorgen. Wij ontkennen niet dat materiële rijkdom, zoals die in Amerika en Canada wordt gevonden, gemakkelijk leidt tot machtsmisbruik, zodat wij uiteindelijk onze gaven gaan gebruiken voor eigen belang om ónze veiligheid te waarborgen, zonder ons druk te maken om de sociale problemen van de andere landen. Ongetwijfeld is het juist dat wij vaak denken dat onze westerse beschaving het neusje van de zalm is, terwijl de anderen meermalen hun hoofd schudden over de toenemende misdaad en echtscheidingen in onze landen. Heel wat communisten tonen, dat ze voor hun leer door het vuur willen gaan, terwijl velen onder ons hun 'offers' leggen op de altaren van de gemakzucht en de verveling.

Heeft dus Fulbright gelijk? Kunnen wij zijn ideeën zonder reserve overnemen?

Ik geloof van niet, ook al legt Fulbright de vinger op zwakke plekken in de Amerikaanse buitenlandse politiek.

Allereerst is zijn tekening van China en Rusland te rooskleurig. Wij kunnen best begrijpen dat China als natie ook erkend wil worden. Daarmee beweren we echter niet dat de communistische ideologie is aan te prijzen. Wij geloven juist dat het communisme *niet* het antwoord is dat deze achtergebleven landen nodig hebben, ook al erkennen wij dat het democratische stelsel niet zonder vlek of rimpel is. Toch verkiezen wij dit stelsel boven het communistische.

Wanneer wij nu het communistische medicijn dodelijk vinden, moeten wij dit drankje de patient (Vietnam of welk land ook) dan niet sterk afraden? Is dat een inmenging in interne politieke aangelegenheden? Wij geloven bovendien dat de psychologische interpretatie van een ideologie wel wat te eenzijdig is. Er zit waarschijnlijk een kern van waarheid in, maar wanneer men dit idee wil doortrekken, betekent dit dat *elke* vorm van ideologie (geloof) een zaak is van persoonlijkheidsvorming. Ons christelijk geloof dus ook. Zodoende worden te gemakkelijk de verschillen en de consekwenties van de ideologieën verdoezeld.

Is het, vanuit ons christelijk standpunt bezien, wel juist om te zeggen dat de oorlogen te wijten zijn aan de *verwachting* dat er nooit een einde aan oorlogvoering komt? Volgens ons is de oorlog niet allereerst een gevolg van psychologische afwijkingen of politieke of sociale omstandigheden, maar een gevolg van de onuitroeibare zonde in het hart (niet alleen in de *mind*) van de mens.

Hiermee beweren wij niet dat de sociale en politieke omstandigheden en de psychologische denkbeelden als een kleinigheid moeten worden beschouwd. Integendeel. Deze zijn immers een gevolg van de zonde. Daarom geloven wij niet dat met het rechtzetten van maatschappelijke en internationale verhoudingen de problemen zonder meer zijn opgelost en een blijvende vrede is gegarandeerd. Wij stuiten steeds weer opnieuw op de zonde in het mensenhart. Deze zonde openbaart zich ook in de ideologieën, waardoor de volkeren zich verenigen tot een vernietigende macht, zoals b.v. het communisme. Men moet dan ook terdege rekening houden met China en Rusland en niet menen, dat men door een voorbeeld van vriendelijkheid te zijn hen zal afbrengen van hun ideeën. Fulbright verwacht teveel van het goede voorbeeld en houdt te weinig rekening met de macht van het kwaad.

Welke maatregelen moeten worden genomen om een vrede in Vietnam of een wereldvrede te bereiken, kunnen wij moeilijk beoordelen, maar de oplossingen die Fulbright aan de hand doet, zijn als gevolg van zijn levensbeschouwing, o.i. te eenzijdig.

P.T.

Tel mee voor Canada . . .

Op 1 juni, of spoedig daarna, zal een volksteller van het Rijksbureau voor Statistieken Uw huis bezoeken om U vijf eenvoudige vragen te stellen als onderdeel van de 1966 Volkstelling voor Canada. Volkstellers zullen tegen die tijd alle gezinnen bezoeken met inbegrip van de woningen van diegenen die nog geen Canadese burgers zijn. U vormt allemaal een deel van een groeiend Canada.

Uw antwoorden op deze vragen, in verband met de antwoorden van miljoenen andere Canadezen, zullen de fundamentele feiten omtrent Canada's groei en ontwikkeling als een natie weergeven. Betrouwbare gegevens omtrent Canada's volk zijn noodzakelijk voor het ontwerpen van toekomstige scholen, verkeerswegen, ziekenhuizen en andere openbare diensten alsmede voor handeldrijven en wetenschappelijk onderzoek.

SLECHTS 5 EENVOUDIGE VRAGEN:

1) Naam van de persoon?
2) Verwantschap met het hoofd van het gezin?
3) Mannelijk of vrouwelijk?
4) Leeftijd op Uw vorige verjaardag?
5) Ongehuwd, gehuwd, weduwe of weduwnaar of gescheiden?

De inlichtingen die U aan de volksteller verstrekt zijn volkomen vertrouwelijk. Dit wordt door de Federale wet — de Wet op de Statistieken — gewaarborgd. En indien U enige twijfel mocht hebben dat hij een officiële volksteller is, aarzel dan niet om naar zijn legitimatie te vragen. Wanneer hij Uw woning bezoekt gelieve hem dan behulpzaam te zijn.

Tel mee voor Canada.

DOMINION BUREAU OF STATISTICS

Walter E. Duffett	Hon. Robert H. Winters
Dominion Statistician.	Minister of Trade and Commerce.

Een Canadese Industrie, afkomstig uit Venetie

door Jack Marters

(Can. Scene) — Uit Venetië, het centrum van de Europese glasindustrie, heeft een nieuwe industrie in Montreal haar intrede gedaan. Voor het eerst sedert meer dan een halve eeuw worden er in Canada weer met de hand siervoorwerpen van glas vervaardigd. In een smal zijstraatje in de binnenstad, in het Point St. Charles district werken de bedreven handen van mannen uit Venetië aan deze eeuwenoude techniek.

Heel toevallig staat de fabriek van Lorraine Glass Industries Limited nog geen mijl van de plek waar van 1860 tot 1875 de St. Lawrence Glass Company, een van de eerste Canadese producenten, gestaan heeft.

In 1963 werd met de nieuwe industrie begonnen. Een aantal zakenlieden in Montreal besloot om glasbewerkers uit Murano, het centrum van de Venetiaanse glasindustrie, naar Canada te halen. Met de hulp van het Federal Department of Immigration werden deze mensen — waarvan de meesten nog jong waren en in Canada een betere toekomst hoopten te vinden — met hun gezinnen naar Montreal gevlogen. Binnen 120 dagen waren de gezinnen hier alle ondergebracht, een geheel toegeruste fabriek opgezet en was men reeds met de productie begonnen. Met eenvoudige gereedschappen en aan de hand van de techniek, die ze van hun voorouders hadden overgenomen, maakten de mannen reeds spoedig voorwerpen, die aan de smaak van het Noord-Amerikaanse en Canadese publiek waren aangepast. Schalen, asbakken, bakjes, vazen en siervoorwerpen in gekleurd en ongekleurd glas werden te voorschijn getoverd. Het gesmolten glas werd gekneed en getrokken, geduwd en gewrongen en de meest exotische vormen werden door de Italiaanse nieuwelingen aan het oog onthuld. Glasblazers uit Griekenland en Portugal hebben zich intussen bij hen geschaard evenals mensen uit de omgeving, die in het vak werden opgeleid.

De eerste beginselen van de glasnijverheid werden opgevolgd en het resultaat was niet alleen een afzetgebied in Canada, maar tevens in de V.S., Brits West Indië en Australië. Zelfs heeft men kortgeleden naar Europa uitgevoerd, zodat het Canadese product nu ook geaccepteerd wordt in landen, waar de glasblazerij een eeuwenoude traditie is geweest.

Thans is men bezig te experimenteren met de vervaardiging van onderdelen voor de Canadese lampenindustrie. Deze nog zo jonge firma heeft thans reeds een omzet van één miljoen dollar.

(Jack Marters is redacteur van de Gazette in Montreal. Het voorgaande artikel is overgenomen uit Montreal '66.)

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

SALEM...
DESERVES A PLACE IN OUR HEART

This is the new slogan that you can read on bulletin covers and posters, specially printed in connection with Salem Sunday, which will be held on Sunday June 5th, 1966.

Salem Sunday 1966 is supposed to bring an extra $25,000.00 in the till of our society and in order to achieve this goal quite a bit of organization had to be done by the executive of the board. No wonder that it was a point on the agenda of the board meeting held at Stoney Creek on April 30, 1966.

The executive got the approval of 3 bulletin releases and the printing of bulletin-covers and posters, which will be sent to all the churches of the four Reformed denominations in Eastern Canada. The art-work of the bulletins and posters is drawn up by the well-known artist Bill Hart.

We hope to enjoy the full support and the prayers of all our people, so that Salem Sunday 1966 will be again a real blessing for the association and for all of us.

Other agenda points to which we will call your attention were:

Board and Committees. Since this was the first board meeting after the annual membership meeting, the offices in the board had to be redistributed and the members of the several committees had to be appointed or re-appointed. At the bottom of this report we are giving you a complete list of the members of the board.

Finances. Again our treasurer could give some gladdening news. Every day more new members are enrolled, so that we may enjoy a rapid growth. Also gifts and church collections are flowing in regularly, so that another repayment of $10,000.00 on the mortgage of our 100 acres lot in Brampton could be made.

A very special gift deserves special mentioning. In 1965 the Young Calvinists Convention was held in Niagara Falls. Apparently the youthful organizers of the Niagara League had good business sense. Anyway quite a surplus was left after paying all the bills. The decision was made that part of the surplus, namely $1000.00 would be a gift to Salem. Well done, young people! Many thanks! We felt your youthful enthusiasm in this gift and it proves that Salem can count on you for its future!

Planning for 1968. The planning committe is still working on the plans for a hospital. The hospitals in Goderich and Pine Rest, Grand Rapids were visited. On the coming board meeting a proposal will be made for the appointment of an architect.

Publicity. At the end of September the first Newsletter will be sent to all the members. An entirely new folder will be issued in June, which will be used by the contactmen in the churches for membership drives.

Home for the Aged. The board was discussing again the desirability to have an Home for the Aged in the immediate surroundings of the future Mental Hospital. On the next meeting a committee of people living in the Toronto district will be appointed, whose task it will be to organize an association for this purpose.

Casper C. Vanderiet

BOARD

Executive: Dr. A. Vandermaas, St. Catharines, President; Mr. D. Van Leeuwen, Toronto, Vice-President; Rev. J. VanHarmelen, Whitby, Secretary-Treasurer; Mr. J. P. Vanden Berg, Cooksville, Recording Secretary.

Other members: Rev. D. De Jong, Brampton; Mr. J. F. Gehrels, Willowdale; Mr. W. Kuindersma, Sarnia; Mr. H. Nieboer, London; Dr. J. W. Oosterhuis, London; Mr. J. D. Tamminga, Toronto; Mr. D. J. Van Beilen, Rexdale; Mr. C. C. Vanderiet, Weston, Mr. J. Vander Vliet, Trenton; Mr. J. Van Staalduinen, Stoney Creek; Mr. H. Voortman, Burlington.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: **Mrs. A. Wagenaar**
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

WIJ VROUWEN HEBBEN EEN MOOIE TAAK!

We woonden voor de zoveelste keer weer eens in een andere plaats.

Nu in een grote stad.

Eén avond in de week was voor Moeder. Gelukkig, een Chr. Vrouwenvereniging was hier ook. Een lieve presidente en leerzame besprekingen.

Ook was er een gezamenlijk Jaarfeest. O, wat viel dat tegen. Allemaal vreemde gezichten. Je zat daar eenzaam en verlaten in een hoekje . . . .

De vergadering werd geopend. De nieuwe Ds. en zijn vrouw werden aan ons voorgesteld. We zongen psalmen met elkaar en ons eigen bondslied.

De stemming werd goed.

Nu kreeg de dominee het woord. Hij zei o.a.:

"Als Christenvrouwen wil de Here u gebruiken voor een mooie maar zeer verantwoordelijke taak. En onwillekeurig moet ik nu aan mijn eigen moeder denken. Wat heeft ze veel in de Bijbel gelezen. Als jongen liep je vaak met een probleem rond, maar Moeder had altijd een oplossing. Als student kon je er soms niet uitkomen. Waar staat dat nu in de Bijbel? Of, wat betekent deze tekst? Gauw maar vragen aan Moeder en óf ze het weer wist te staan en uit te leggen.

Maar die laatste morgen voor mijn examen zal ik nooit vergeten!

Vader zei: 'Dag jongen, veel sterkte, maar nu moet ik vlug naar de trein.' Daarna zei Moeder: 'Jongen, blijf nog even zitten. We zullen eerst met elkaar uit de Bijbel lezen en voor elkaar bidden.'"

Aan het einde van die avond was je daar niet meer als een vreemde. Je hoorde er bij en had daar veel geleerd.

Folk Music of Holland

FEATURED ON CBF-FM'S "MUSIQUE DES NATIONS"

"Musique des nations", broadcast every Saturday afternoon from 1:00 to 2:00 p.m. over CBF-FM, Montreal (95.1 mg/s) is currently presenting a series of one-hour programs featuring the music of various nations of the world.

On Saturday, June 4, "Musique des nations" will present a program of the folk songs and dance music of the Netherlands, as interpreted by leading Dutch singers and instrumental groups.

Among the artists to be heard are the Netherlands Chamber Orchestra and a group made up of musicians from the renowned Concertgebouw Orchestra of Amsterdam, under the direction of Felix de Nobel.

Commentator for the program will be Madame Ina Verwoerd, of radio station CFMB in Montreal.

Maak Uw keuze uit meer dan dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Nederland !

Vraag Uw Reisbureau Uw reis per KLM te regelen en trek Uw voordeel uit de volgende "Plus Points":

Lagere 21-daagse excursietarieven, "economy" klasse naar Amsterdam:

Van:

Montreal	$335.00
Toronto/Hamilton	381.00
Winnipeg	461.00
Calgary/Edmonton	535.00
Vancouver	575.00

- Vlieg nu naar Nederland, betaal later.
- Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.
- Indien U in het Westen van Canada woont; neem de trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal, en spaar!

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

Beloningen voor ondernemende boeren

(Can. Scene) — De Bank of Montreal is voornemens om ter gelegenheid van Canada's Eeuwfeest 50 beloningen van ieder $2.000 — de helft in oostelijk Canada en de andere helft in westelijk Canada — beschikbaar te stellen aan ondernemende boeren. Dit wordt gedaan om de mensen op het platteland aan te moedigen en leiderskwaliteiten in hen te ontwikkelen en om hen daarmee te helpen problemen op te lossen die voortkomen uit de technologische en wetenschappelijke vooruitgang op het gebied van de landbouw en de grote economische veranderingen. Alle mannen en vrouwen die in de landbouw werken kunnen deelnemen aan dit project en de prijzen worden beschikbaar gesteld op basis van de waarde en de uitvoerbaarheid van de projecten die door de deelnemers zelf worden uitgekozen.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(32)

En dan begint ze maar te schrijven, zo als het in haar opkomt.

> Beste Mevrouw Sonja,
> Mijn tante Geesje is nogal erg ziek, nu kan ik haar uw achternaam niet vragen, maar ze wil zo graag dat ik u schrijf. Ze wil dat u weet dat het waar is wat die dominee gezegd heeft, dat God verlorenen zoekt. Zij heeft het zelf ondervonden, zegt ze. En Mevrouw, het is ook waar, het staat in de Bijbel, dan is het zo.

De pen ligt stil in Tineke's hand.

"Wilt u dat ik nog meer schrijf, Tante?" vraagt ze aarzelend.

"Ze was ... zo goed voor mij ... goed verzorgd."

Tineke schrijft alweer. Ze durft niet goed naar Tante te kijken, nu. Tante hijgt zo. Als dat nog lang duurt, gaat ze Moeder roepen. Moeder met haar schoonmaak. De hele middag is ze al met Ali boven.

> Tante Geesje zegt ook nog dat u zo goed voor haar gezorgd hebt, dat u zo goed voor haar was. Daar bedankt ze u nog heel hartelijk voor. En nu groet ik u maar van haar. En ook van mij,
>
> Tineke Wierda.

Tineke zucht. Ze leest nog eens over wat ze geschreven heeft. Het voldoet haar niet. Er ontbreekt iets aan, ze weet niet wat. En dan, na enig nadenken, schrijft ze er nog een P.S. onder.

> Ik geloof dat Tante heel veel van u houdt.

En dan scheurt ze resoluut het blaadje uit haar blocnote en vouwt het dicht. Het adres zal ze straks wel vragen, als Tante ...

Ineens holt Tineke weg, de kamer uit, de trap op.

"Moeder!! Moeder!!!"

Bertha komt al van de zoldertrap.

Vanaf dat uur leeft Geesje nog bij de genade van morphine-injecties.

— — — — — — — — — —

Op een dag in de laatste week van Maart loopt Johan de zaak van zijn vader binnen.

"Mijnheer is op kantoor," zegt Oosterhuis.

Simon doet juist de deur van het kantoor open, wanneer Johan wil binnengaan.

Bijna drie maanden is het nu geleden dat zij elkaar voor het laatst zagen. Voor geen van beiden zijn die drie maanden gemakkelijk geweest.

Johan had een voortdurend gevecht met zichzelf te leveren. En eigenlijk Simon ook, want het is vaak moeilijk, het juiste moment af te wachten, wanneer het hart trekt.

Wat die vreemde vrouw hem over zijn eigen Meta had verteld! Jaren na haar dood. Was het leven niet grillig? Was het eigenlijk niet angstaanjagend?

Hij heeft zijn hersens gepijnigd met het waarom. Waarom loog Meta? En waarom loog ze juist tegen hem?

Kleine voorvallen zijn hem weer te binnen geschoten, voorvallen, die nu groot en verschrikkelijk op hem afkwamen. De afstand, die het leven zelf had gemaakt, leerde hem helder zien. Tevoren had hij er te dicht bij gestaan, om goed te kunnen onderscheiden.

Hij had zich zijn opvliegendheid herinnerd, wanneer hij merkte dat het kind lastig voor Meta was. Hij had te veel van zijn vrouw gehouden. Ja, zoiets kon. Hij had een afgod van haar gemaakt. Hij had voor haar geknield, hij had de zoom van haar kleed gekust. Ja, dat had hij inderdaad gedaan.

En het kind was hem vaak te veel geweest in dat ene avonduur dat zij het nog even op hield, omdat hij dan klaar was met met zijn werk. Overdag mocht het haar speelpop zijn. Maar 's avonds ...

Hoe kan het toch dat haar kind hem nooit zoveel gedaan heeft als Tineke, het kind van de andere, de tweede?

Vele uren heeft Simon zich in zijn kantoor opgesloten. En hij heeft leren inzien dat hij de schuldige is. Hij, met al zijn liefde en zijn behoefte aan liefde. Het mocht wat! Een goede vrouw maakte hij tot een leugenaarster; een kleine, eenzame jongen liet hij van zich vervreemden. Omdat hij zelf zo belangrijk was.

Hoe scherp staat nu alles weer voor hem: haar doodsstrijd, haar wanhopig pogen hem nog iets te zeggen, haar voortdurende wens hem en de jongen samen aan haar bed te zien.

"God! o God! met open ogen zo blind te zijn! Sla mij maar, slá mij maar, ik heb het verdiend!"

En nu staat hij dan tegenover Johan. En nu moet hij Vader zijn, tòch Vader, ondanks zijn schuld. Wat is dat moeilijk.

Hij laat Johan langs zich heen gaan en doet de deur weer dicht.

Johan staat midden in het kantoor, er is iets vreemds aan hem, iets ànders. Voor het eerst ziet Simon een gelijkenis met de man boven de schoorsteenmantel, de man die zijn vader was.

"Als u even wilt gaan zitten, Vader, ik heb iets met u te bepraten."

Nu weet Simon zeker dat er iets is veranderd. Dat gedecideerde in houding en in stem.

Ineens vlijmt een gedachte. Komt Johan hem aanklagen? Is hem eindelijk iets duidelijk geworden?

De jongen heeft verdriet gehad. He staat duidelijk op zijn gezicht te lezen. Maar meer nog, het heeft een man van hem gemaakt.

Simon loopt tot achter zijn bureau.

"Ga er dan zelf ook bij zitten," zegt hij.

Dan is het even stil. Slechts vaag dringen wat geluiden van de zaak hier binnen door.

Johan zit iets voorover, zijn ellebogen op de stoelleuningen. De toppen van zijn vingers heeft hij tegen elkaar gelegd, zijn duimen beweegt hij heen en weer. Hij kijkt Simon recht aan.

"Vader, ik weet alles. Ik weet dat u bij haar bent geweest, ik weet wat ze tegen u gezegd heeft, alles weet ik ... ook dàt. Uiteindelijk vond ze dat ze me dat ook maar zelf vertellen moest.

Ik ben er nu doorheen. Het is voorbij." — Hier hapert zijn stem even. — "U kunt me één plezier doen; er nooit meer over te spreken. Over niets.

Momenteel ben ik hard aan de studie. U weet, ik hoop het te halen. Maar nu heb ik een verzoek. Zou u me wat geld kunnen voorschieten? Ik zal u ronduit zeggen waarvoor. Ik wil een motor kopen. Ik kan er één overnemen tegen een billijke prijs. Het is een beste motor, ik heb er een expert bij gehad.

Ik hoop niet dat u me verkeerd begrijpt. Maar ik heb wat vaart nodig, wat ruimte, wat wind om m'n kop en u weet, ik heb altijd een hobby voor die dingen gehad."

Simon kijkt zijn zoon aan. Hij is werkelijk even sprakeloos. Weer maakt het leven een grillige sprong. En hij wordt een dagje ouder, het gaat niet zo vlot meer.

Toch, het is of Meta weer naast hem staat, jong, onweerstaanbaar:

"Toe Simon, zeur er niet lang over, geef die jongen z'n motor."

Ze heeft haar hand op zijn arm gelegd, haar hand waaraan twee vingers ontbreken.

Simon kijkt zijn zoon aan. Hij ziet hem en hij ziet hem niet. Een lichte duizeling overvalt hem. Hij hoort een stem, Johans stem. Die stem komt van heel ver.

"Vader!"

Dat ene woord hergeeft hem de kracht. Een beroep op hem, die toch nog de sterkere moet zijn.

Hij neemt zijn bril af en wrijft langs zijn ogen.

"Bent u niet in order, Vader?"

Simon glimlacht al weer, die typische glimlach van hem, vol goedmoedige spot.

"Nee Johan, ook in een vaderhart kan het bij tijd en wijle een grote wanorde zijn. Maar het is nodig. Het is schoonmaaktijd, moet je denken."

Dan, wat abrupt, staat Johan op.

"Ik moet nu gaan, ik moet om half twaalf in het ziekenhuis zijn. Dat van die motor, vergeet u dat maar."

Simon houdt nog altijd de bril in zijn hand. Hij draait hem dan naar de ene, dan naar de andere kant en het lijkt wel of hij alleen daar aandacht voor heeft. Maar ineens houdt hij er mee op.

"Die motor zul je hebben, Johan. Enneh ... het zou me gelukkig maken, wanneer je het als een kleine vereffening van schuld wilde zien."

Verbaasd kijkt Johan zijn vader aan.

"Dat wil ik niet," zegt hij dan heftig, "dat zou absurd zijn."

Langzaam staat Simon op. Over het bureau legt hij zijn hand op Johans schouder. Weer heeft hij dat glimlachje, maar zijn ogen zijn wonderlijk zacht, zo zonder bril.

"Je moet je ouwe vader ook wat gunnen, Johan."

Even wacht hij. Dan laat hij Johan los en zet zijn bril weer op.

"Ga met God, Johan. En ik zou willen zeggen: rijd straks ook met God. En je zult zien hoe mooi de wereld daarbuiten is, wanneer wij mensen eens een ogenblik onze mond houden."

Simon steekt zijn hand uit.

En Johan drukt die hand met kracht.

"Dank u, Vader!"

Wanneer Johan vertrokken is, blijft Simon nog even in gedachten staan.

"Haar gezegende Moederhanden," zegt hij zacht.

Hoe langzaam sterft een kaars.
Hoe langzaam sterft een mens.
Soms schijnt de vlam weer helder.
Soms glanzen de ogen weer op.
Soms drupt het kaarsvet langzaam af.
Soms breken moeilijk de zweetdruppels naar buiten.
Maar altijd wordt het minder.
En met de kaars.
En met de mens.
Tot het eindelijk gedaan is.
Eindelijk ...

— — — — — — — — — —

De glazen deur blijft nu meestal gesloten.

Voor Geesje is het meer dan een deur. Zij kan ze nog zien, de anderen, de levenden. Maar ze kan niet meer bij ze komen. Het witte stoplicht brandt. Het stoplicht van de Dood.

"Dat is vreemd," denkt ze soms, "dat de Dood een wit stoplicht heeft." Maar de dood kent geen kleur.

Bijwijlen hindert het haar.

"Niet zo fel, o Dood," fluistert ze dan, "niet zo fel." Want zijn felheid snijdt als een Noord-Oosten wind, die een mens tot op zijn botten verkilt.

Niet altijd is het witte licht te zien. Dan is het of een genadige hand het heeft afgeschermd. Niet dat ze dan verder mag. Maar dan drukt geen beklemming.

Het verleden is er, het wijd verleden, waar ze nog wat in ronddwalen kan.

Soms is Martin heel dicht bij. Dan praat ze met hem. Eens was er een stem:

"Belooft gij hem lief te hebben, hem gehoorzaam te zijn, hem te dienen en te helpen, hem nimmer te verlaten ... ?"

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$5.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude unto our Covenant God, we announce the birth of our son and brother,

ROBERT JAMES

Hank and Ann Dekker.
Linda.
Jean.
Henry.

May 24, 1966.

150 Mercer St., Chatham, Ont.

Mr. and Mrs. J. Wagenaar of New Westminster are happy to announce the engagement of their daughter

MARGARET WAGENAAR
to
Mr. CARSON WILSON

May 21, 1966.

8017 - 13th Avenue,
New Westminster, B.C.

Mr. and Mrs. Cornelis Vermeer of Grimsby, Ontario, are glad to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANETTE
to
Mr. JOZEF SCHAAFSMA

son of Rev. and Mrs. A. W. Schaafsma of Ottawa, Ont.

The marriage will take place on June 11th, 1966 at the Fruitland Chr. Ref. Church, on 2.30 in the afternoon.

Mr. and Mrs. PETER DAMSMA hereby wish to express their sincere appreciation to all those who by means of cards or visit remembered them on the occasion of their recent anniversary.

For rent — 2 only

15 FOOT ROCKET TRAILERS

Sleep 6 persons. 3-burner stove, water system, gas light and 110 Volt light. 15 foot extension cord. Complete with axle hitch. For June 18 - July 2nd. $55.00 per week. Phone (area code 519) 824-8520. After hours (area code 519) 843-3540. No calls on Sunday.

---

375 Acre Dairy Farm

met melkcontract. Twee beste huizen, van alle gemakken voorzien. 3 barns, waarvan 2 met barncleaner, 100 stuks Holstein vee, stamboek. Alle moderne farm machinerieën, 3 tractors, selfpropelled combine, grote bulktank, enz.

Melkgeld meer dan $2100.— per maand. 18 mijl vanaf Hamilton.

Vraagprijs $125,000, met $50,000 down of offer.

JACK BYLSMA

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX
Reasonable rates.
No advance payment.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
Phone or write:
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

1911 - 1966

Zo de Here wil en wij leven hopen wij met onze ouders

PIER SCHOTANUS
en
MARYKE SCHOTANUS—DE GROOT

in Barrie op vrijdag 10 juni a.s. de dag te herdenken dat zij voor 55 jaren in het huwelijk verbonden zijn.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van:

Jan en Martha In 't Veld, Bilthoven, Holland.
Bertus en Wilhelmina Schotanus, Barrie, Canada.
Gerben en Co Schotanus, Whitinsville, Mass., U.S.A.
Klein en achterkleinkinderen.

Barrie. 99 Mulcaster Street,
Ontario, Canada.

1931 - 1966

With thanks to God and gratitude in our hearts we hope on June 11th, 1966 to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents

JOHANNES BOEYENGA
and
PIETJE BOEYENGA—v. d. WIEL

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their thankful children.

Elginburg, Ont.:
Jim & Joey Boeyenga.
Barrie, Ont:
Everette & Carla Boeyenga.
Jack & Barbara Duiker.
Guelph, Ont.:
John & Grace DeJong.
Kingston, Ont.:
Neil & Gertie Minnema.
Vancouver, B.C.:
Ann & David Williams (Eng.)
Pt. Claire, Que.:
Dirk & Janet Dykstra.
And 14 grandchildren.

R.R. 1, Elginburg, Ont.

- No reception. -

1941 - June 12 - 1966

With thankfulness to the Lord, we hope to commemorate with our dear parents

THYS REITSMA
and
JAPKE REITSMA, nee DYKSTRA

their 25th wedding anniversary.

That the God of all Grace may give them many more years is the wish of their children.

William.
Joe.
Richard.
Peter
Margaret.
Jerry.
Jane.
Helen.
Mary.

R.R. # 3, Newcastle, Ont.

A hopeful

GRADE 12 GRADUATE

would like to work in a Christian family during the summer holidays. Contact Effie Haanstra, R.R. 1, Vinemount, Ontario, or phone 643-2469.

ROOM AND BOARD

Room for two boarders. Hamilton, Mountain area. Apply 72 Mohawk Rd. W. Phone 385-2702.

KOSTHUIS

voor 2 jongens of 2 meisjes, in Chr. Ref. gezin. 5 minuten van Teachers' College. R. Visser, 763 George St., Peterborough, Ont. Tel. 745-6134.

Jonge man, 35 j., Chr. Ref., zou graag willen

CORRESPONDEREN

met een meisje. Brieven onder nummer 1883, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOUSEKEEPER

for summer home in Muskoka, from mid June till Labour Day. Will also consider couple. Apply: Mrs. F. H. Sherman, 9 Turner Ave., Hamilton, Ont. JA 7-3928.

Wanted:

FAMILY

to work on dairy farm. Fedde Zandstra, Villa Nova, R.R. 4, Waterford, Ont. Phone 443-8794.

Op de Rustdag nam de Here plotseling tot Zich, in de volle verzekerdheid des geloofs, onze innig geliefde vader, behuwd- en grootvader

MINNE J. KUPERUS,

sinds 14 juni 1951 weduwnaar van Albertje Klooster, in de ouderdom van 68 jaar.

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin.

Columbia, RD I, N.J., U.S.A.:
Jan Kuperus.
Tryntje Kuperus—Sijtsema.
Columbia, RD I, N.J., U.S.A.:
Foppe Kuperus.
Jantje Kuperus—De Boer.
Sussex, 5 Walling Ave., N.J., U.S.A.:
Grietje De Vries—Kuperus.
Jan De Vries.
Sussex, RD I, N.J., U.S.A.:
Hendrik Kuperus.
Thea Kuperus—Taekema.
Columbia, RD I, N.J., U.S.A.:
Folkert Kuperus.
Japke Kuperus—Sytsema.
Grand Rapids, 805 Dunham, S.E., Michigan:
Hinte Kuperus.
Janny Meyer (verloofde).
en 17 kleinkinderen.

15 mei 1966.

Columbia, R.D. I,
New Jersey, U.S.A.

On Ascension Day, May 19, 1966 the Lord has taken unto Himself, through a tragic accident, our beloved grandson and nephew

GARY WAYNE DE VRIES,

at the age of three years.

"Suffer little children to come unto Me." Luke 18:16a.

Brighton, Ont.:
Mr. & Mrs. D. Zandstra.
Smithfield, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Rhebergen.
Newtonville, Ont.:
Mr. & Mrs. H. De Boer.
Bowmanville, Ont.:
Mr. & Mrs. R. Dykstra.
Georgetown, Ont.:
Mr. & Mrs. B. De Boer.
Edmonton, Alta.:
Mrs. & Mrs. C. Bil.
Norval, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Van der Veen.
Milton, Ont.:
Mr. & Mrs. G. Van Soelen.
Brighton, Ont.:
Wilma & Hans (engaged).
Rose & James.
Dick.

After having overjoyed us with the birth of a darling son on May 15, God through His great wisdom took him to Himself on Ascension Day.

MICHAEL WILLIAM

A brother to Anthony Randy.

"Suffer little children to come unto Me."

Albert and Freda Kiers.

R.R. # 2, Welland, Ont.

"Laat de kinderkens tot Mij komen."

Op Hemelvaartsdag 19 mei 1966, vier dagen na de geboorte, nam de Here weer tot Zich onze lieve kleinzoon

MICHAEL WILLIAM KIERS

De bedroefde grootouders:

Mr. en Mrs. A. Kiers.
Mr. en Mrs. W. De Vries.

Suddenly the Almighty God has taken away from us, into his heavenly glory, our beloved son and brother,

GEORGE HELMUS,

14 years old.

May the Lord sustain and comfort us in our sorrow.

Kornelis Helmus.
Janna Helmus - Lucas.
Theo.

R.R. 3, Spencerville, Ont.
May 24, 1966.

Lunchworst op zijn best

Sommige mensen noemen het palingworst maar de naam is niet zo voornaam, het is de smaak waar het op aankomt. Verzekert U daarvan.

Vraagt Uw leverancier naar LUNCHWORST van Simon De Groot. Altijd goed en altijd vers, vervaardigd van "Government Inspected" vlees.

Simon de Groot Meat Products
1040 Weston Road, Toronto 9

Na een gezegend huwelijk van 44 jaar is in volle vrede van ons heengegaan onze lieve man, vader en grootvader

DAVID EIZINGA,

op de leeftijd van bijna 73 jaar.

Zijn getuigenis: "De Heer is mijn herder," is onze troost.

Mrs. Grace Eizinga—van der Meer.
London:
George en Martha Dykhuis.
Peter en Margaret.
London:
George en Grace Veenstra.
Wesley en Grace.
St. Thomas:
Adrian en Ann Van Helvoort.
Betty, David en Freddy.

23 mei 1966.

St. Thomas, Ont.

Wanted:

PULPIT SUPPLY IN AUGUST

Any minister able to preach in Oshawa (Zion Chr. Ref. Church) in August, please contact the Clerk, Mr. H. Glas, 37 Westmoreland St., Oshawa, Ont.

Needed:

PULPIT SUPPLY

for July 3, 10, 17, 24, in the Christian Reformed Church, Kingston, Ont. Interested ministers, those vacationing in the area, kindly contact Mr. H. Yntema, P.O. Box 1161, Kingston, Ont.

PULPIT SUPPLY WANTED

for June and July. in the Brandon Christian Reformed Church. Interested ministers please contact the clerk Mr. D. Van Heyst, Box 792, Brandon, Manitoba, if you will be in the area.

Ter overname wegens ziekte

LANDSCAPING AND GARDEN CENTRE

in Canada's hoofdstad. Dicht bij Chr. Ref. Church. Prijs van huis en winkel $30,000 totaal. Genegen koper in te werken. Schrijf aan no. 1882, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS TE KOOP

Een 100 acre **farm** waarvan de barn is ingericht als sales-barn. Kan gekocht worden als volgt: Salesbarn met huis en 10 acre; en desgewenst met de rest van het land. Dit hele geval is een goed winstgevend bedrijf en is prachtig gelegen in het farm centrum.

Een 150 acre **tabaksfarm.** Deze farm is gelegen 8 mijl Zuid van Woodstock. Er is 40 acre MBR. Het heeft 2 greenhouses, grote strippingroom, 9 tabaks kilns en flinke barn. Er wordt dit jaar 30 acre tabak verbouwd. Een complete serie machinerie voor tabak en dairy gaat met de farm. Tevens het 6 bedroom frame house. De vraagprijs is $110,000 met $30,000 down en kan direct aanvaard worden.

200 acre farm, 180 bewerkbaar. De barn is uitgerust met nieuwe stable cleaner, bulk tank, melkhuis. Het 4 slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm kan leeg of met stock en implements gekocht worden.

Voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarm, rond Woodstock, Embro, Delhi en Aylmer, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

SPANJE

Veranderingen op til?

Toen in maart 1939 de Spaanse burgeroorlog tot een einde kwam stonden de Spanjaarden bij de brokstukken als gevolg van de hevige burgertwisten. Miljoenen vonden de dood. De handel was ontwricht. De industrie was lam geslagen en de akkers waren verwaarloosd.

De tweede wereldoorlog kwam Spanje evenmin ten goede, want het internationale leven wat dusdanig uit haar voegen gelicht dat de handel met het buitenland nagenoeg was stilgelegd. Na de oorlog kwam Spanje niet in aanmerking voor financiële hulp van Amerika, zodat Spanje op eigen krachten moest proberen weer op de been te komen. Sinds enkele jaren begint het er op te lijken, dat Spanje haar dieptepunt te boven is. Financiëel staat het land er heel wat beter voor dan voorheen. Vooral het toerisme brengt haar heel wat geld in het laatje. In 1965 bezochten 16 miljoen toeristen het zonnige en goedkope Spanje, die ongeveer een biljoen dollars het land binnen brachten. Wanneer men in acht neemt dat Spanje 32 miljoen inwoners telt, dan kan men zich voorstellen, dat het hoge aantal toeristen heel wat werk aan de winkel bracht. Voor de toekomst verwacht men een toename van het toerisme, zodat men de eerste jaren nog op een financiële 'boom' mag rekenen.

Nu men over meer geld beschikt, wat ook een gevolg is van het investeren van Amerikaanse dollars in de olieraffinaderijen, komt de industrie weer van de grond. Overal verrijzen enorme fabrieken. De steden stromen vol met jonge arbeiders afkomstig van het platteland. Ongeveer 200.000 mensen per jaar zoeken werk in de stad, met het gevolg dat de rijke landeigenaren, die hun personeel tot dusver maar slecht betaalden, moeilijk hulp kunnen krijgen en genoodzaakt zijn dure machines te kopen om het land te bewerken.

Vele arbeiders vinden werk in Zwitserland, Frankrijk en andere Europese landen. De Spaanse schatkist stroomt dus vol met buitenlands geld.

Om de economie nog meer leven in te blazen wil de Spaanse regering tot de Euromarkt toetreden. Uit deze gegevens blijkt dat de toekomst van Spanje er weer wat zonniger uitziet.

Het volk, eens zo innerlijk verdeeld, gaat meer en meer een eenheid vormen. Vooral nu de diverse groepen, de Catelanen, Galicianen en Castillianen, door de verhuizing naar de grote steden in elkaar opgaan, wat de eenheid van het volk bevordert. De vrees voor een nieuwe burgeroorlog neemt dus af.

Wat de kerk en de intellectuele wereld betreft is er ook van verandering sprake. De laatste tijden hebben er nog al wat opstootjes plaats gehad en is de politie herhaalde malen slaags geraakt met studenten en geestelijken. Dit gebeurde met name in Catelonia in het noordoosten van Spanje. De aanleiding tot de ontevredenheid onder de geestelijken is de benoeming van de assistent van de bisschop te Barcelone Monsigneur Marcelo Gonzale Martin door Franco. Volgens een overeenkomst tussen de regering en het Vaticaan is Franco gerechtigd bisschoppen te kiezen. Een commissie bestaande uit geestelijken zendt 6 namen van kandidaten voor bisschop naar het Vaticaan, dat hieruit een drietal opmaakt, waaruit Franco een bisschop kiest.

De jonge priesters nemen hiermee geen genoegen, ook al erkennen zij dat Franco hiertoe het recht heeft. Volgens hen moest Franco zelf inzien, dat na het Vaticaanse Concilie, waarin zeer duidelijk is bepaald dat de staat geen zeggenschap heeft over de kerk, hij zich moest onthouden van het recht om bisschoppen te benoemen. Hieruit blijkt dat de besluiten van het Vaticaanse Concilie geen wassen neus zijn, zoals door kortzichtige Proestanten soms wordt beweerd.

De studenten zijn evenmin tevreden met het regiem van Franco. Zij zijn ontstemd over het feit dat hun verboden wordt een vrije vereniging op te richten, waarin zij hun ideeën kunnen bespreken en verdedigen. Dit heeft geleid tot protestdemonstraties waartegen de politie krachtig is opgetreden. De studenten ontvangen echter hulp van de ontevreden priesters die de studenten een veilig onderdak verschaffen in het klooster, dat door de politie werd omsingeld. Na twee dagen gastvrijheid te hebben genoten in het klooster is de politie uiteindelijk het klooster binnengedrongen en heeft de studenten uit het klooster geknuppeld. De priesters hebben het hierbij niet laten zitten, maar hebben de daaropvolgende zondag in de preek scherpe kritiek geleverd op het brute optreden van de politie. In een demonstratie-mars naar Barcelona hebben de geestelijken de regering te kennen gegeven dat men zich niet door de politie in de hoek laat drukken. De politie heeft echter met geweld de demonstratie opgebroken, maar de priesters hebben gedreigd deze zaak bij het Vaticaan aanhangig te maken.

De geestelijkheid, eens de pilaar waarop het regiem van Franco was gebouwd, begint af te brokkelen. De meerderheid van de 'conservatieve' geestelijken staat achter Franco om zodoende haar dictatoriale macht te kunnen blijven uitoefenen. Zij hebben de aartsbisschop opgedragen om professoren, die, zoals een Jezuïet en professor in de filosofie te Barcelona, zich niet willen onderwerpen aan de 'leer' van staat en kerk, van de kerk af te snijden. Ongeveer 18 professoren zijn nu uit hun functie ontheven, terwijl er 67 aan een onderzoek zijn onderworpen, aangezien zij *geprotesteerd* hebben tegen het optreden van de politie.

Het lijkt erop dat Franco en de conservatieve groep in de Rooms-Katholieke Kerk in Spanje een deuntje lager zullen moeten gaan zingen. Dit is een verblijdend teken. Want indien deze actie voor vrijheid van levensovertuiging voortgang mag hebben, wat m.i. niet te stuiten is, dan zal de Spaanse Protestanten vroeger of later meer vrijheid worden gelaten in het uitoefenen van hun godsdienstige plichten. Het is van belang dat de Protestanten in andere landen de Rooms-Katholieken blijven wijzen op het onrecht de Protestanten in Spanje aangedaan, want het is begrijpelijk dat de situatie in Spanje, waarover in alle kranten wordt geschreven, de 'image' van de R.K. Kerk niet ten goede komt.

P.T.

De plaatsen worden schaars, maar we kunnen U nog helpen op een 21-daags retour naar Holland. Als het moet, zelfs nog op datums als 11, 14, 18 en 21 juli 1966. Retour Montreal-Amsterdam $335.00, Retour Toronto-Amsterdam $381.00. Laat U het ons dan wel zo gauw mogelijk weten? Boek bij de expert:

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av.,Toronto 17 Ont.

WE NEED A

Salesman

for our SCANDINAVIAN FURNITURE DEPARTMENT and are looking for a dependable man who wants to build up a career. We offer better than average salary plus benefits. If you have experience in selling better class furniture, contact

DE BOER'S IMPORT FURNITURE LTD.
5051 Yonge St. ,Toronto. — Phone: 222-1109

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Iron Springs, Alta., S. Terpstra te Listowel, Ont.

te Edmonton (I) Alta., J. J. Matheis te Hull (Hope) Iowa, U.S.A.

te Emo, Ont., J. A. Hoeksema te Mount Vernon, Wash., U.S.A.

te Rock Valley, Iowa, U.S.A., S. Viss te Houston, B.C.

Bedankt

voor Brantford, Ont., N. B. Knoppers te Montreal, Que.

FREE CHR. REF. CHURCH

De kleine gemeente te Red Deer, Alta., is opgeheven, evenals reeds eerder het geval was met de gemeente te Edmonton, Alta. Een gedeelte der leden is vertrokken naar plaatsen waar een Free Chr. Ref. Church is, terwijl sommigen zich aansloten bij andere kerkgenootschappen.

In de West is nu alleen nog de gemeente van Aldergrove, B.C. overgebleven. De gemeente zal nu besluiten of een nieuwe gemeente te Pitt Meadows, B.C. zal worden geïnstitueerd of dat de gemeente onder Aldergrove blijft ressorteren.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Calgary, Alta., Kand. D. T. Stiel.

FAREWELL OF REV. H. ESHUIS

In three and a half years much can happen; a little of history is made.

So it was on April 29 that the basement of the Christian school, the youth building of the church, was packed with people. Everyone who could possibly come, was there to say farewell to our minister and his family, who had become one of us in a special way.

Words of appreciation were spelled out in various ways by men's, women's and young people's societies. Even a former patient of the hospital was there to say goodbye for the patients. It is not nice to say farewell, it hurts. But it was an evening full of thanks for what the Lord has given us through this servant.

On May 1 the last sermon as pastor of the Athens' congregation was preached by Rev. Eshuis. Just as with the church of Philadelphia it could be said of the church of Athens that though their number is small, it was a salting salt. It was commended to continue steadfastly.

The memoirs of the Rev. Eshuis and his family will linger in the hearts of the people of Athens, young and old alike.

R. Van Strien,
consistory clerk.

• • •

AFSCHEID REV. T. VAN SCHALKWIJK

't Leven is: van mijlpaal tot mijlpaal. Dat bleek ook weer voor de kerk van Calgary waar te zijn. Nog slechts (bijna) 4 jaar geleden hebben wij het heugelijke feit van Ds. L. T. Schalkwijk's komst gevierd. Nu was het tijd zijn vertrek onder ogen te zien. Velen waren gekomen — vanzelfsprekend — niet om te "vieren". Daarvoor ligt in elk heengaan, elk afscheid, te veel weemoed. Niettemin was het een goede, blijde avond, die uitblonk door gezelligheid, dankbaarheid, saamhorigheid of hoe we dat maar noemen willen. De gebruikelijke speeches werden "afgedraaid" op de eveneens gebruikelijke wijzen; gezongen als van ouds, kooren samenzang afwisselend, aandenken aangeboden, een gepast wederwoord aangehoord, zoals we dat van Ds. S. verwachten konden, etc.

Duidelijk bleek hoe klaar en nuchter alles onder ogen werd gezien — een bewijs van gezonde levensinstelling. Over en weer een eerlijk noemen, zonder bijbedoelingen. De dankbare gevoelens omtrent Gods zegeningen staken zeker uit boven eventueel sentimentele. Zó, dat de gemeente toch blij afscheid nam, in 't vertrouwen, geloof, dat Ds. Schalkwijk's weg en toekomst zowel als die van de Emmanuel Chr. Ref. Church geleid worden en zullen worden zoals zij in het verleden geleid werden, d.w.z. door God. En dan is 't: *goed.*

H.v.B.

DE JEUGD EN DE PREEK

In de West End Chr. Reformed Church te Edmonton, Alta. wordt de preek met de jeugd door haar pastor besproken, volgens een berichtje in het plaatselijke kerkblad *The Bridge*. Een goed idee! Misschien heeft de predikant nog nooit zo'n uitstekende les in homiletiek gevolgd.

The West End pastor continues to give an opportunity to old and young to discuss his sermons. The April 17 bulletin notes:

Tonight, 7:30 o'clock, ALL YOUNG PEOPLE 15 and above, discussion of today's sermons with Rev. Venema, with John Voogd in charge. Last time we really "Let our hair down" together. That was good. Let's do it again. Junior young people, come and practice speaking up. Senior young people (with boy and girl friends), we need your example and help to assist in making going to church and listening to sermons a more living thing! Coffee!

De nieuwe Kinnaird brug over de Columbia Rivier is de tweede brug van dit soort ter wereld. Deze brug verbindt de Trans-Canada Highway van Grand Fork naar Creston en bespaart reizigers een afstand van 50 mijl. (Calgary Herald Photo)

LUTHERANEN IN DUITSLAND BECRITISEREN MODERNE THEOLOGIE

De oppositie van Lutherse predikanten en 'leken' van de Evangelische Kerk in Duitsland neemt steeds toe. Onlangs hebben 100 predikanten van de 250 Lutherse predikanten in het gebied Braunschweig in West Duitsland een actie-commissie opgericht voor Bijbel en Belijdenis.

In een verklaring van 18 punten betreffende de kerk en zending heeft zij critiek geleverd op "de ontbinding van het evangelie dat door de moderne theologische leringen wordt ondermijnd en vervalst tot uitsluitend een existentiële filosofische boodschap". Met name wordt de theologie van Rudolph Bultmann en de onlangs overleden Amerikaanse professor Paul Tillich veroordeeld. Eveneens worden de ideeën van Pastor Dietrich Bonhoeffer, eens de leider van de anti-Nazi Belijdenis-Kerk, veroordeeld.

Tot een splitsing in de Lutherse Kerk is het nog niet gekomen, maar het orthodoxe deel in de Lutherse Kerk staat weer op de bres voor het volle evangelie.

JAARVERGADERING VAN DE C.T.U.C.

Op zaterdag 14 mei j.l. hield de Christian Trade Union of Canada haar zesde jaarvergadering in het hoofdgebouw, 521 West Fifth Street, Hamilton, Ont. Alle afgevaardigden van de plaatselijke afdelingen waren aanwezig.

Om half drie opende de voorzitter, Mr. Phil Muys, de vergadering met het lezen van een gedeelte uit Mattheus 5 en gebed. In zijn openingswoord dankte de voorzitter de leden voor hun aanwezigheid en voor de medewerking waarvan zij in het afgelopen jaar hebben blijk gegeven. Alleen met Gods hulp en de steun van de leden is het mogelijk het doel te bereiken welke de vakvereniging zich voor ogen heeft gesteld.

Daarna lazen de secretaris en de penningmeester hun jaarverslag. Vervolgens werd de 'field agent', Mr. Jack Wagensveld, de gelegenheid geboden een overzicht van zijn werkzaamheden te geven.

Uit deze verslagen kwam duidelijk naar voren dat de C.T.U.C. zich mag verheugen in een langzame maar gestadige groei. Zonder veel ophef zal de organisatie voortgaan om op een eenvoudige manier maar niettemin met vastberadenheid een christelijke vakvereniging op te bouwen die voldoet aan de specifiek canadese behoeften. De C.T.U.C. verheugt zich er daarom over dat zij in coöperatie met andere vakverenigingen in staat werd gesteld zorg te dragen voor het welzijn van de werkende man en vrouw, zonder inbreuk te doen op de richtlijnen die in de constitutie van de C.T. U.C. zijn vastgelegd.

De C.T.U.C. betreurt het echter dat de besprekingen tussen haar en de C.L.A.C. over het afgelopen jaar nagenoeg geen vruchten hebben opgeleverd.

Hoewel de vereniging niet aarzelt om leden, die zich niet aan de afspraken houden, van de ledenlijst te schrappen, kon de penningmeester de vergadering toch meedelen, dat de inkomsten waren toegenomen met meer dan $2000, terwijl 58 nieuwe leden werden geboekt. Het blad "The Voice" mag zich ook verheugen in een gestadige groei.

In 1965 werd met twee bedrijven opnieuw een contract gesloten, terwijl hetzelfde werd bereikt in 8 bouwbedrijven. Drie nieuwe contracten mochten worden gesloten.

De service voor de leden is aanmerkelijk verbeterd. Velen weten nu dat in geval van ontslag de C.T.U.C. klaar staat om de betrokkenen hun diensten aan te bieden.

Na het voorlezen van de verslagen werden de verkiezingen gehouden, waarbij Bill Spoelstra (Local #3) en Andy Boersma (Local #3) werden herkozen en Henry Joldersma (Local #6) voor de eerste keer in het bestuur werd gekozen.

Gedurende de pauze, waarin de leden gelegenheid werd geboden met elkaar van gedachten te wisselen, werden 'refreshments' aangeboden.

Daarna werd de vergadering de voorgestelde begroting voorgelegd. Uit de begroting werd het duidelijk dat wanneer de activiteiten zich gaan uitbreiden, meer geld nodig is om de werkzaamheden te financieren. De afgevaardigden waren hiervan ten volle overtuigd en de begroting werd dan ook zonder aarzelen goedgekeurd.

Aan het slot van de vergadering hield Mr. Jack Wagensveld zijn speech "Where Will We Go From Here?". In deze speech legde de spreker de nadruk op de mogelijkheden en de taak waarvoor men wordt gesteld. Dit geldt ook voor het komende jaar. Verder onderstreepte hij de principes zoals die in het reglement van de C.T.U.C. zijn vastgelegd. Overtuigd van deze principes ligt er slechts één weg voor de C.T.U.C. open: voortgaan! Daarom, zo besloot de spreker, zullen we voortgaan met onze vakvereniging en het nastreven van het doel dat de C.T.U.C. zich voor ogen heeft gesteld. Op een rustige wijze zullen we de werkman in Canada tonen dat men ook op een andere wijze sociale gerechtigheid kan bevorderen en dat deze manier vruchtbare resultaten oplevert.

Het bestuurslid Andy Boersma sloot hierna de jaarvergadering met gebed. De C.T.U.C. mocht terugzien op een geslaagde vergadering, ook al had de opkomst beter kunnen zijn. Toch werd het op deze vergadering duidelijk dat de belangstelling voor het werk van de C.T.U.C. toeneemt wat ook blijkt uit haar gestadige groei. Daarom hoopt de C.T.U.C. het komende jaar opnieuw zich in te spannen een zegen te zijn voor de werkende man van vandaag en voor allen die in de toekomst Canada tot hun 'homeland' zullen maken.

A. Braam,
Secr. van de N.E.B.
van de C.T.U.C.

Pieter Pel Memorial Bursary, 1966

The Pieter Pel Memorial Bursary in the amount of $750.00, awarded annually by the Canada Netherlands Council to a student of Dutch origin entering University, will be granted this year to the winner of an essay contest about the following topic:

"The meaning to the average Dutch immigrant of continuing contacts and associations with the Netherlands."

The essay should be written in the English language and contain not less than 400 and not more than 1000 words. It should be accompanied by a completed application form.

Candidates must be either born in the Netherlands or their parents should have been born there. They should be residents of Ontario and have successfully completed Grade XIII in 1965 or 1966 with an average on nine papers of at least 65%.

Application forms may be obtained from the Canada Netherlands Council, 330 Bay Street, Suite 1103, Toronto 1, Ontario, before the 25th of July 1966, and all applications must have been received by the Council before the 25th day of August 1966.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

The SPRING MEETING of the **Ontario Alliance of Christian Schools** on JUNE 11, 1966 will be held in the **Toronto District Christian High School** and NOT in the Second Christian Reformed Church of Toronto as previously has been announced.

TEACHERS WANTED

Urgently needed for the Terrace Calvin Christian School

ONE TEACHER

for grades 1-3 in order to be able to start our school. We have a principal. Come to the beautiful Skeena Valley. For further information write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

The Board of John Knox Christian School of Brampton is in need of

A QUALIFIED TEACHER

preferably male, in one of the intermediate grades.

Please send application, stating qualifications and references to the Secretary: G. W. Gerrits, 15 Tullamore Road, Brampton, Ont.

Due to retirement and expansion, the Canadian Christian School Society of Smithers and Telkwa, B.C., in the beautiful Bulkley Valley, is still in need of

ONE TEACHER

for grade 1.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Secretary, S. Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

Our school is in need of

A TEACHER

qualified to teach

(a) the basic subjects in grade one;

(b) some subjects in the upper grades depending on the applicant's preference.

Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ontario.

The John Calvin Christian School of the growing and industrious University City of Guelph, is inviting applications for

1 TEACHER

for the primary or intermediate grades.

Please send your application to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water Street, Guelph, Ontario.

Calgary Society for Christian Education needs

A TEACHER

for the lower grades for 1966-67. Please contact Mr. G. Vander Veen, Principal, 2839 - 49 S. S.W., Calgary, Alta.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL

(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

OTTAWA CHRISTIAN SCHOOL requires a

TEACHER

for grade one this Sept. Secretary Mr. S. Vandewint, 289A Zephyr Ave., Ottawa 14, Ont. Principal Mr. E. Geertsema, 624 Fuller S.E., Grand Rapids, Mich. 49506.

The Abbotsford Christian School, located in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia, still needs

ONE TEACHER

for its Junior High School.

Subject Areas: English, French.

Please, send applications or letters of inquiry to the principal Mr. John Kampman, Box 718, Abbotsford, B.C.

Calvin Christian School
HAMILTON, ONT.

has an opening for a

TEACHER FOR GRADE 8

Preferably with music specialization.

For more information and application form, write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

Niemeyer's Tabak en Wol Import

bericht hiermede de overname van

VAN MEGGELEN'S DUTCH GROCERIES AND TEXTILES

De zaak wordt voortgezet op het adres:
993 ALBION ROAD, THISTLETOWN. Phone 741-4842

•

Wij zijn tevens gevestigd te NEWMARKET,
212 Main Street. Phone 895-5281.

•

Wij bieden U tijdelijk de volgende SPECIALS:

LEVERWORST .... 69¢ per lb.
BOTERHAMWORST .... 40 ¢ per ½ lb.
(Simon de Groot en Anton Hunink)
Glas gevuld met HONIG BOUILLON BLOKJES, Van 50¢, NU 43 ¢
JOHN MOIRE PUDDING, ... Van 2 voor 35 ¢, NU 2 voor 28 ¢

Bij aankoop voor $5.00 een paar
Cover Girl Nylons voor slechts 49 ¢.

Prachtige sortering in BABY KLEERTJES en ONDERGOED. Enorme voorraad wol. Grote keuze in Terlenka rokken en herebroeken. GESCHENKEN, DEKENS... en nog veel meer!

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

EEN AUTOTOCHT NAAR NOVA SCOTIA

door Claribel Gesner

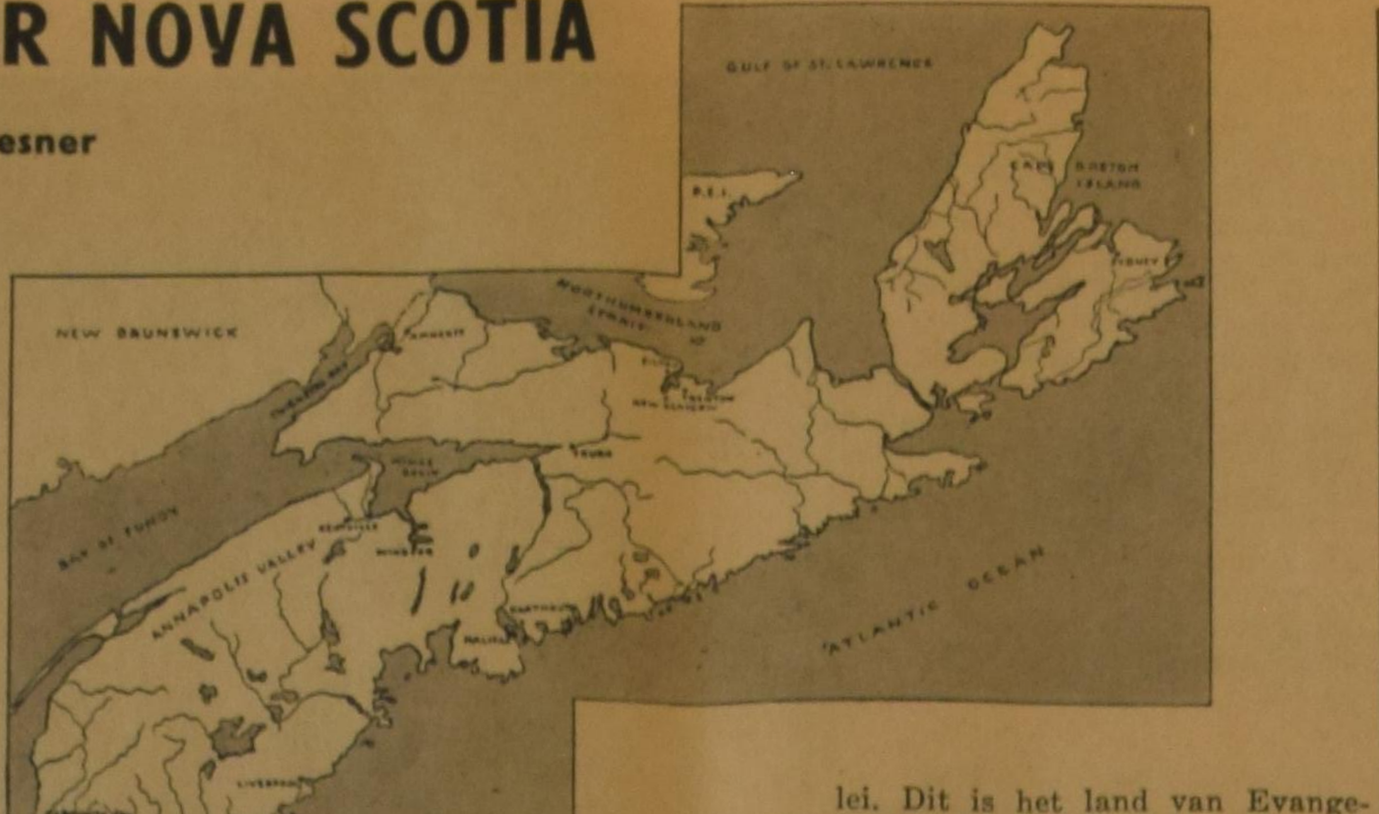

"A hundred thousand welcomes" en Nova Scotia met haar vele historische plekjes en haar gezonde industrie meent dat van ganser harte. Over de Trans Canada Highway komt U bij Amherst de provincie Nova Scotia binnen, waar U een door de regering verzorgd reisbureau zult vinden. Ik raad U aan om in plaats van de Trans Canada Highway de Sunrise Trail (Route No. 6 - 107 mijl) naar New Glasgow te nemen en vandaar over Route no. 45 (38 mijl) naar Antogonish te gaan. Deze route voert U langs de North Shore (Northumberland Strait) met prachtig zeestrand en heerlijk warm water, door Pugwash (Cyrus Eaton's Thinkers' Conference) en Tatamagouch (Nova Scotia Festival of the Arts in augustus) en wanneer U Antigonish nadert bevindt U zich in het hartje van het Schotse Nova Scotia, waar elk jaar in juli de Highland Games worden gehouden.

Bij Antigonish gaat U weer over naar de Trans Canada Highway over de Canso Causeway (de hoogste ter wereld, 185 voet) naar Baddeck (90 mijl). Hier bevindt zich het Alexander Graham Bell Museum en begint de wereldberoemde Cabot Trail, 184 mijl door adembenemend landschap (genoemd naar Jean Cabot, de Italiaanse koopman, ontdekkingsreiziger uit Venetië en de eerste Europeaan die na de Noormannen voet aan wal zette op het vasteland van Noord-Amerika). Gaat U linksaf dan rijdt U langs de Westkust van het eiland. Van Belle Cote tot aan Cape Rouge door het Franse deel van Cape Breton zijn de inwoners directe afstammelingen van de Acadians en zij spreken ook hun taal. Bij Cheticamp, vlak voordat U het Highlands National Park binnen gaat zijn uitstekende parkeerterreinen (U kunt die ook vinden bij Broad Cove en Ingonish, Big Intervals, Grand Anse en Corney Brook) en er zijn uitstekende gelegenheden voor zeevisvangst langs de Atlantische kust.

Op de terugweg komt U door St. Ann's. Hier vindt U het enige Gallische College, en de Gaelice Mod, een feest met Gallische cultuur en Schotse dansen, doedelzakspel en handenarbeid, wordt ieder jaar gehouden van 1 tot 14 augustus. Andere interessante punten zijn Sydney met haar moderne staalfabriek en het mijnengebied bij Sydney Mines, Florence, New Waterford en Glace Bay. De mijnen strekken zich hier 6 mijl uit onder de Atlantische Oceaan. Dan is er Louisburg, de vroegere Franse vesting die op het ogenblik door de regering wordt gerestaureerd en Glace Bay waar op het moment een fabriek voor atoomenergie wordt gebouwd.

Als U niet dezelfde weg terug wilt nemen, volg dan Route no. 7 (168 mijl) van Antigonish naar Halifax, de hoofdstad van Nova Scotia. Hier kijken historische huizen en kerken (St. Paul's, 1750) en beetje achterdochtig naar de moderne 22 etages hoge flatgebouwen en hotels. Er zijn 4 universiteiten in Halifax, terwijl een vijfde universiteit slechts 5 mijl van Halifax verwijderd is.

Van Halifax volgt U Route no. 1 of no. 3 langs de zuidelijke kust. U komt dan door Lunenburg, waar de inwoners U met trots zullen vertellen dat zij directe afstammelingen zijn van de Duitsers die hier in 1753 de eerste nederzetting vormden; dan rijdt U door Shelburne (United Empire Loyalist country) naar Yarmouth (New England Planters settlers). En bijna al die tijd rijdt U vlak langs de prachtige kust met haar vele vissersdorpjes. Bij Yarmouth scheept U zich in op het schip "Bluenose" dat U naar Bar Harbour in de V.S. brengt. En dan is het recht toe recht aan naar Niagara Falls via het Parkway System.

Wanneer U echter via New Brunswick naar Saint John gaat en dan overvaart naar Digby in N.S. dan loopt U het gevaar dat U nooit bij Cape Breton terecht komt, want hier hebt U de keuze om de kustlijn van Nova Scotia te volgen langs de zuidkant van de provincie of Uw weg te vinden door de prachtige Annapolis Vallei. Dit is het land van Evangeline (Evangeline is de heldin uit het verhaal van Longfellow over een meisje uit deze streek) en hier vindt U ook de dijken die in 1680 zijn gebouwd. Port Royal was de plaats waar de eerste blanken zich vestigden ten noorden van de Golf van Mexico en U kunt hier een copie vinden van het originele Port Royal Habitation, dat in 1605 door de ontdekkingsreiziger Samuel de Champlain is gebouwd (Canadezen noemen hem de "vader van Nieuw Frankrijk"). De vallei heeft tal van uitstekende hotels, motels en toeristen "cabins". Highway Route no. 1 brengt U via het platteland naar Halifax.

(Canadian Scene)

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

Verzwakte Zenuwen?

Lusteloos, moe, angstig, humeurig, huilerig, kouwelijk, onredelijk, nare dromen, onrust, is alles fout, nergens licht, levensmoe?

Wij durven volledig herstel garanderen als U een goede kuur neemt met onze onschad. kruiden Nr. 3. Desgewenst verzending in blanco verpakking. Broch. en inl. gratis.

Volkomen onschad. geneeskruiden. Meldt Uw ziekte of klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

VER STATEN VERLIEZEN GOUD
Goudpositie Amerikaanse Schatkist

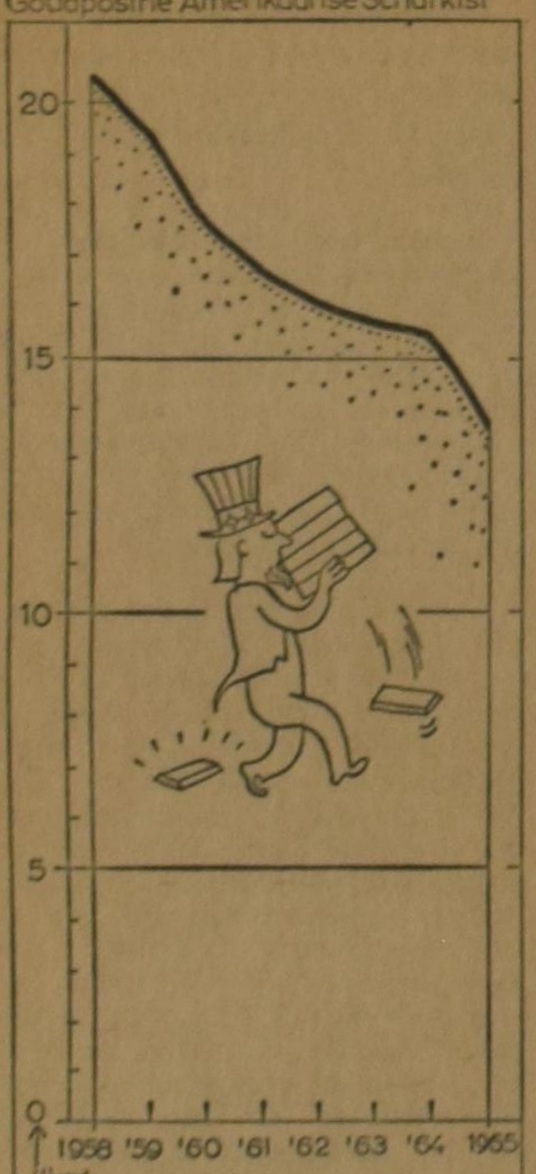

GERINGERE GOUDAFVLOEIING IN DE VER. STATEN

De Verenigde Staten verliezen steeds meer goud. Het rijkste land van de wereld ziet door tal van oorzaken zijn goudpositie dalen. In onze grafiek geven wij een overzicht van de goudpositie van de Amerikaanse schatkist vanaf 1958. De eerste helft van 1965 trad er een aanzienlijk goudverlies op door de eis van de Franse regering de dollarreserves om te doen zetten in goud. Teneinde de goudafvloeiing en de betalingsbalans-tekorten van de Ver. Staten ten gunste te doen keren, heeft de Amerikaanse regering voorwaarden gesteld voor het kapitaal-verkeer met het buitenland, alsmede vastere richtlijnen opgesteld inzake de investeringen in het buitenland. In de tweede helft van 1965 is de goudafvloeiing uit de Ver. Staten geringer geweest dan in de voorgaande maanden, mede als gevolg van de door de regering gevolgde koers.

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The Bible in Canada

by Gabe Rienks

One of the fascinating aspects of the history of the Church in Canada is that, since the land is so vast and the climate often merciless, almost every enterprise becomes a thrilling adventure. It would be helpful if in many of our homes there was a large map of Canada. After all, what do we know of the geography of this land? How e.g. can we form an idea of the lonely struggle of James Evans in Norway House, unless we take a look at the map.

Also the history of the Bible in Canada is full of adventure. In an article in "Christian Courier" of April 29th we wrote something on the origin of the British and Foreign Bible Society. In 1804, during those dark years of the Napoleontic wars, a group of Evangelicals in London took the initiative to promote the circulation of the Holy Scriptures "and if for the country at large, why not for the whole world". No wonder, this Evangelical zeal spread to the British colonies. Already in the same year a Bible Society was formed in Canada in the city of Quebec, in 1810 in Truro, in 1813 in Picton, Nova Scotia, etc.

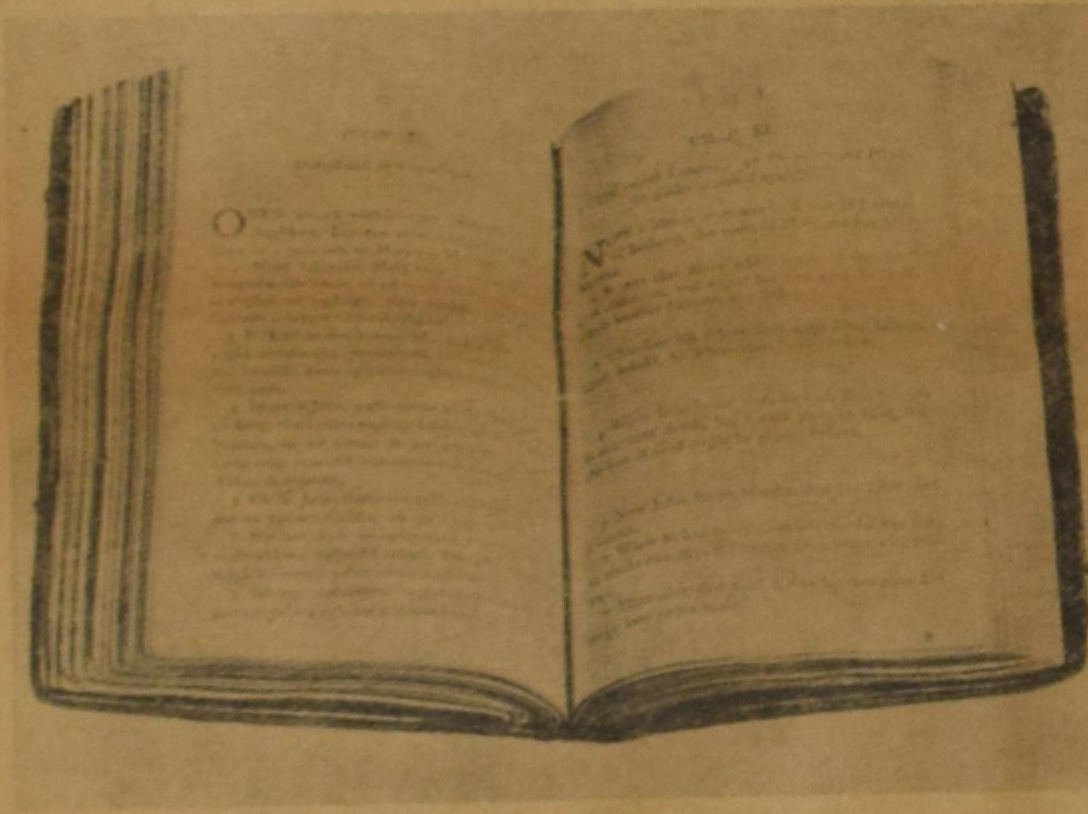

St. John's Gospel in Mohawk.

An interesting feature is that the first Bible ever printed by the British and Foreign Bible Society in a foreign language was the Gospel of St. John in the Mohawk language. The story goes as follows. The Mohawks and some other Six Nation Indians had bravely fought on the side of the British during the American Revolution. That means that after America had become independent, these Indians and their famous chief Joseph Brant, found themselves in the same position as the Loyalists, they had lost everything except their honour. It was Governor-General Sir Frederic Haldimand who interested himself in their behalf and granted them in the name of the Crown a track of land "upon the banks of the river Ouise, commonly called the Grand River, running into Lake Erie, of six miles breadth from each side of the river, beginning at Lake Erie and extending in that proportion to the head of the said river; which the Mohawks and others of the Six Nations who had either lost their possessions in the war or wished to retire from them to the British, with their posterity, were to enjoy forever."

Joseph Brant was a sincere Christian. He built the Mohawk Chapel, which is still to be seen near the city of Brantford. He was one of the chiefs of these Indians, called Teyoninhokarawen — the English renamed him Captain Norton — who visited England in 1804 and came in contact with some of the men of the Bible Society. They urged him to translate the Gospel of St. John into the Mohawk language. This was the translation that was printed by the British Foreign Bible Society as the first part of Scripture in a foreign language.

Another episode of the history of the Bible in Canada brings us to the rugged shores of northern Labrador. On your map you will discover the names of Hopedale, Nain and Okkak, three tiny villages along the coast. It was there that about the year 1775 the Moravian Brethren established their mission posts. Some Moravian missionaries had first worked in the icy climate of Greenland. They had heard of a heroic pastor Hans Egede who had faithfully laboured among the Eskimos on that island. But overwhelmed by hopelessness and weariness this pastor had returned to his homeland, Norway. The simple faith of the Moravians urged them to take over this almost lost outpost. From there they came in contact with the Eskimos on the Labrador coast. However, the language of these Eskimos was different and a new translation of the Gospel was necessary. This was prepared by the missionary, the Rev. B. Kohlmeister of Okkak and published by the B. and F. Bible Society in 1810. Kohlmeister has left us a description of how the Eskimos received the printed Gospel. "When our Esquimaux were first informed of what had been done for them, they were deeply affected, and exclaimed with tears: 'Jesus is worthy of thanks and our friends are worthy of thanks, who love us so much, though they have never seen us; and have printed for us the comfortable words of God, that we might read them in our own language to our joy and edification." To express their gratitude they began to collect seals' blubber to make a small contribution towards the expenses of the Bible Society. And the Word of God was read on their hunting trips, in their snow houses and is still read in many Eskimo homes.

Another example of how the Bible found his way to the utmost parts of this huge territory is the story of James Evans. James was born in Hull, England, in 1801, but, as so often in those days, poverty compelled his parents to leave their homeland. They settled near Lachute in Lower Canada and James became a teacher in a little log schoolhouse near L'Origal on the Ottawa river. The little Indian children of his class had a special place in his heart and he decided to dedicate his life to help the Indians and to bring them the Gospel. In 1828 he joined a Wesleyan Indian Mission at Rice Lake near Cobourg, but, being still a school teacher, he taught his pupils to read parts of the Gospel in their native tongue. James Evans was ordained in the Methodist Church in 1833 and, after a mission among the Ojibwa Indians on the St. Clair river, was appointed as superintendent of all the Wesleyan Missionary Society's Indian missions in the Northwest, with headquarters at Norway House. This place lies on the northern shore of Lake Winnipeg, hundreds of miles north of the city of that name. Norway House was a kind of strategic center in fur-trading territory of the Hudson Bay Company. Evans travelled far and wide through the northern regions, along Indian trails and visited the distant posts of the Company. But the great concern of his life was to educate his Indian friends and to give them God's Word to read in their own tongue. This desire resulted in the invention of a syllabic system for the language of the Cree Indians, among whom he lived. This invention was a turning point in Indian missions. He found out that the Cree language contained thirty-six principal sounds. He made simple signs for each of these sounds. He scratched the signs on birch bark and taught them to the Crees. He wrote verses of the Bible on birch bark — the Indians called it "the talking birch bark" — and his friends read them in their wigwams with great surprise and joy. Far removed from the centers of civilization, Evans was brooding on ways to make his signs in type. Using the primitive means of the frontier he reached his goal. "He made models of his signs in clay and then asked the traders to give him the thin sheets of lead from the inside of tea chests. He melted the lead and poured it into the clay moulds. When the lead cooled, he had the type that he wanted. For ink he used soot from lamp chimneys mixed with sturgeon oil. His press was a jack-screw used by the traders in baling furs."

The Cree Syllabic was soon known in many areas of northern Canada. It was also used for the printing of Bibles. The New Testament was published by the B. and F. Bible Society in 1859 and the entire Bible in 1862. The reaction of the Indians was heartwarming. They wrote the following letter to the "Chiefs" of the Bible Society.

Rosville Wesleyan Mission,
Hudson Bay,
Dec. 20th, 1862.

To the Chiefs of the
Bible Society.

Our missionaries told us to send you on paper the thanks for the Testaments you sent us; but we can only write in the Cree syllabic characters; so we have asked an interpreter to translate this paper. Great fathers! We are very thankful. On Sabbath we listen to this Word in our church and many times we read it to our children. Our hunters carry it with them to the forests. We wish very much to get the old part of the Bible in the characters, if you will be so kind as to let Dr. Hoole, our kind friend, have some to send us; and your Indian children will pray that the Great Spirit may bless you more and more.

Signed for the tribe

(Nine signatures).

James Evans.

The further life-story of James Evans himself is very tragic. His honest battle against the liquor traffic and his insistence on Sabbath observance roused the indignation of the officials of the Hudson Bay Company. False accusations were laid against him, leading to a trial and recall to England. With deep sorrow in his heart he left the mission field and died at the early age of forty-five not far from his native town in England.

☆

The several Auxiliaries of the British and Foreign British Society in Canada were widely scattered from East to West. They were connected with the parent body in London, England, but the communication with one another was almost nil. It is understandable that on the Canadian scene the colporteurs were the key figures in the Bible work. They were the packmen of the Gospel, they travelled the long trails to find the lonely settlers or the lumberjacks in their outlying camps. The diaries of these men are precious assets in the missionary adventure of the Christian Church. A report of colporteur Campbell, who worked in the Eastern Townships of the Province of Quebec in 1858, read: "The next day I borrowed a saddle to visit five families who were in backward places; in finding the roads so bad my old man would be apt to rebel, but the thought that my Saviour comes to seek and to save that which was lost, made me proceed quietly in the path of duty; and I found wretched families in every sense of the term. It would be a first-rate place to teach some ungrateful people who are better circumstanced. I gave three Testaments and sold two Testaments. In returning my horse lost his feet coming through a swamp, and I was thrown off him into the mud, where I was almost buried alive, but fortunately my horse stood still till I got up, by rolling myself quickly out of his way. The kind lady with whom I lodged the night before had all my clothes washed. This took place in the forenoon and I was ready to proceed on duty in the afternoon."

Rev. Narcisse McLaren, superintendent of colportage for the Quebec Auxiliary mentioned in his report of 1825, "I hardly need to say that to sail over 2,000 miles in my twenty-nine foot boot, is not done without anxious moments and a great deal of hardship. So far we have visited sixty-four places on the north shore (of the St. Lawrence) and Canadian Labrador. In most of these places we were the first missionary at all."

One of the secrets of his success was that "he did not go among them denouncing errors; our mission was to present the Word of God, to tell them what it is, to awaken a desire to read, to learn, to know the truth.

☆

After the turn of the century Canadian society was changed rapidly. One of the reasons was the influx of immigrants, not only from England, but also from Europe. The latter did not speak English and often came from the trouble-stricken countries of Central Europe. Among the Canadian churches there was a great concern for these people, especially to have them acquainted with the Gospel. Between 1903 and 1914 more than two and a half million newcomers set foot ashore and pushed forward to the frontier. It was felt that the widely scattered Auxiliaries of the Bible Society were not able to meet this

(Continued on page 11)

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

REBELLION IN SOUTH VIETNAM

The war for freedom in South Vietnam has been a confused affair from the beginning. There is a large segment of the population who desire freedom all right, but who fear western domination just as much if not more than domination by the communists.

The military leaders realize that the country will be an easy prey to the communist if left to defend itself and therefore eagerly accepted help from the United States.

In order to keep peace within the fighting country the military leaders found it necessary to take over all functions of the government. This also enabled them to follow their policies as far as alignment with the United States is concerned.

In the beginning of the year General Ky flew to Hawaii to confer with president Johnson and in a joint statement after the conference the world was told that understanding between the two governments had never been better.

This was like waving a red flag in front of a bull as far as South Vietnam's Buddhists are concerned. These people think it is possible for South Vietnam to remain independent and to an extent neutral, even under communist rule. They would prefer their own, Asian brand of communism over western orientation.

In a series of Buddhist inspired riots they clamored for an end to the military government. Free elections should bring a return of civil government which should reflect the true feelings of the people of Vietnam.

No anti-communist could deny such a righteous and democratic desire, so general Ky promised a return to civil government within three months. The riots stopped and the people of South Vietnam looked forward to the promised free elections.

However, then General Ky proved himself, besides a military leader, also to be a diplomat of sorts. It gradually leaked out that his government had not the slightest intention to hold free elections on such short notice. What they had meant, Ky said, was that they, the military leaders, would select a civil government, which then would prepare for the free elections. A new constitution would have to be drawn up, the country under communist siege organized for the elections, and all this would take considerable time. Elections could not be expected until the fall of 1967 at the earliest.

An awful lot of things may happen in a country at war in fifteen months. It was plain that Ky with his promise of a return to civil government within three months had merely bought some time and the Buddhists were not slow in realizing that they had been tricked. Riots flared anew, but this time Ky was fully prepared.

The centre of the resistance against the military government was in the city of Danang and before the new riots had a chance of flaring up full scale South Vietnam troops were on the scene and quickly squashed it. Very significant was that among the rioters were thousands of soldiers, who were enticed by the Buddhist ideas. They had taken their weapons along and it took a regular battle to subdue the rebels, in which hundreds of lives were lost. Life is cheap in South Vietnam these days.

To buy himself popular support Ky then ordered a massive airlift of food and supplies for the population in and around Danang, but it seems very dubious that this will have the desired result. People have never really been bought by material aid. The United States, who have been exporting their brand of democracy on the wings of economic aid ought to have learned that lesson thoroughly. The only thing that can really sway the masses is a demonstration of genuine Christian love.

Buddhism has a strong grip on more than three quarters of the South Vietnam population and its influence is growing rather than declining. Unless Ky comes to terms with the Buddhist leaders he will continue to have troubles on his hands.

In other areas of the country, besides Danang, Buddhist opposition continues. It is in uncomfortably strong evidence in Saigon, the capital, itself. One authority said that South Vietnam is on the verge of the gravest political crisis the world has ever known. His clear implication is that the conflict over South Vietnam may shortly lead to a war with China.

No doubt this matter weighs heavily on the leaders in Washington. It seems that in spite of years of struggle the goal of a free South Vietnam is as far away as ever. There have been significant military progress and no doubt General Ky hopes to swing the tide of the war once and for all during the time he bought himself and the Americans, but the outcome of the conflict is still very uncertain.

The Chinese keep talking about American intentions to obliterate communist China. They even claim that the Americans and the Russians are secretly preparing for such a war. Such talk has been used before now by would-be agressors to hide their own intentions. What would the consequences be if the Red Chinese decided the time has come to take a direct hand in the struggle for Vietnam?

IT ALL BEGAN IN ROME

New York, N.Y. (ED) — The U.S. Senate, wedding cakes, a cross-country highway, a great-domed cathedral . . . what do these have in common? Like an amazing number of our systems and customs, they are rooted in ancient Roman civilization. In areas from government and law, architecture and building construction to language and fine arts — even wedding customs and dress design — we are indebted to the Romans for their contributions.

A major gift to the modern world was their advanced system of roads. Americans zip along the world's most complex system of thruways with seldom a thought of the Appian Way, progenitor of today's cross-country highway. The Appian Way, the Empire's longest and most famous road, is still traveled today! Roman roads were engineering achievements beyond those of any earlier people. Their builders tunneled hills and built bridges over streams. Roads were remarkably straight, with easy grades and at regular intervals there were posts marking the number of miles to Rome.

Originally, the roads were built for soldiers marching off to conquer neighboring countries and provinces. Later, they became the avenues for commerce and united all of Italy by easing trade. And, as the Empire prospered, so did its people; soon the roads were used for travel and sightseeing.

With this prosperity, the ancient world saw its brightest flower — Rome, in full bloom and planting seeds that would reincarnate in later civilizations.

Before Rome fell, the Empire was to contribute much to the modern world. Architects are still inspired by Rome's great aqueducts, buildings and the ingenious use of the arch. Her architects were the first to construct the dome, two or more arches crossing each other. Most famous example, is the dome of Hadrian's Pantheon that spans a chamber 142 foot across. From Roman drafting boards also came the basilica, a long, high structure with rows of columns separating the central part of the building from aisles on each side. It became the model for Europe's great cathedrals, and is copied in many churches and government buildings today.

Roman aqueducts were built to bring water from distant mountain springs for use in cities. These mammoth archway constructions stretched for hundreds of miles in an intricate system for which the Emperor appointed a superintendent of waterworks.

To conserve their supply of building marble, the Romans invented concrete which they used to build the famous Baths of Diocletian and the Colosseum (which still receives thousands of visitors annually). Romans used brick and concrete in a way that, until recently, no one was able to imitate.

Government and laws are tinged with Roman influence. Plebians, the common people, were the first to elect representatives to government. The working-class plebes struggled for political and social equality. Tribunes, who represented the plebians, gained the right to sit outside the doors of the government bodies' chambers and shout "veto!" (Latin for "I forbid") against measures they opposed — first use of the veto. And members of the U.S. Senate and Assembly had their counterparts in the Roman Senate and Assembly.

Still more far-reaching was the influence of Roman law. As the Empire grew, foreigners trading with Roman citizens refused to recognize the traditional Roman laws. Gradually the judges developed the "jus gentium" (law of nations), the beginning of international law. Later the Emperor Justinian brought together in one great code all the laws under which the Roman government operated. The Justinian Code became the foundation for many legal systems in the modern world.

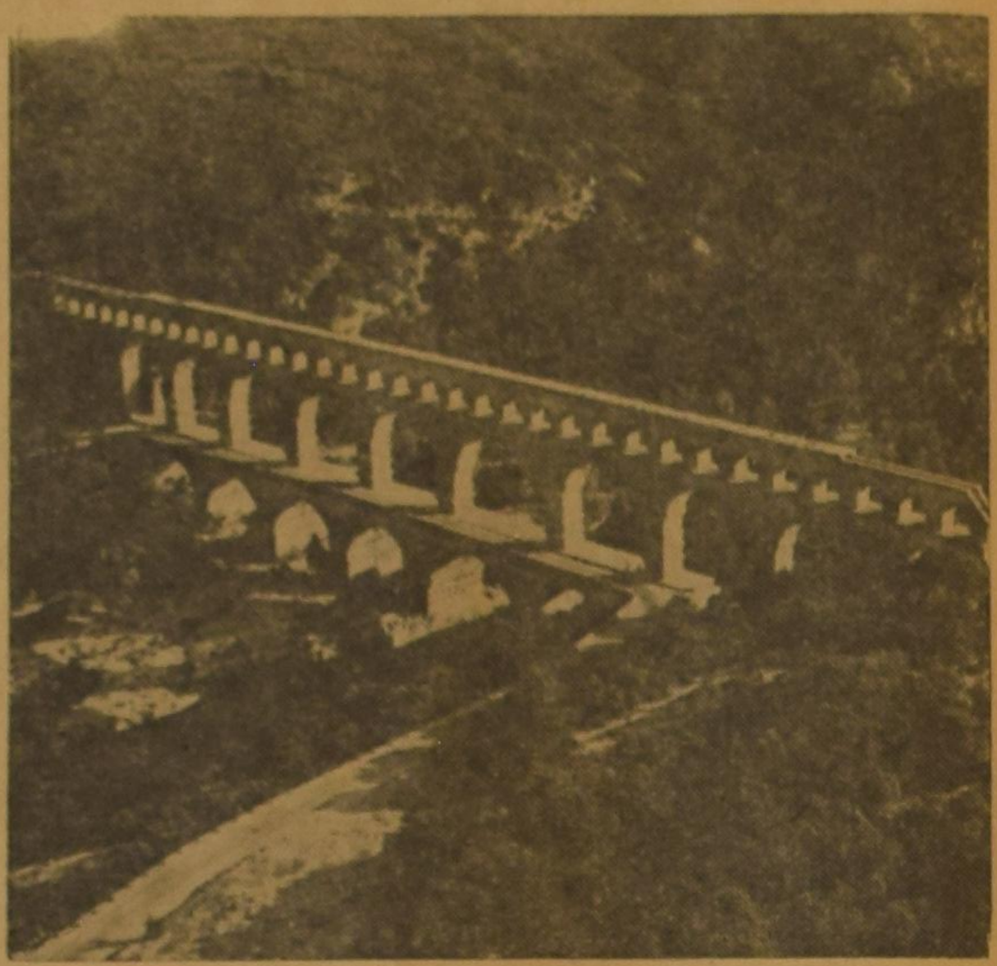

Great aqueducts, both beautiful and efficient, were built to carry water to the cities. Pictured is the most famous, the Pont du Gard.

A vital contribution of Rome to her own and later times was a universal language. Romance languages — Italian, French, Portuguese, Spanish, Romanian — owe their existence to Latin. Words of Latin origin fill nearly half the English dictionary. For instance, Roman legions were paid in salt, from which our word salary is derived. Roman books were rolls of parchment called "volumen" (meaning next column into view) — our word volume. After the fall of Rome, Latin was the only language commonly understood among men of learning and religion throughout western Europe.

Rome seldom destroyed the civilizations she conquered, but copied and improved the best she found, particularly of Greek civilization. Roman authors not only helped preserve and arouse interest in Greek literature, they also added their own contribution to the literary heritage of Western civilization. Their works are still studied by scholars and read for pleasure, from Julius Caesar's lively descriptions of his military campaigns to the works of poets Vergil, Horace and Ovid.

Ancient Roman influence colors life's lighter side, too. In the fashion world through the centuries there have always been periodic revivals of the toga and tunic styles worn by Roman women; we see signs of them in modern fashion from evening gowns to sleepwear. Sandals were the standard shoes then, and are an important style today. Even the tradition of cutting the cakes at weddings goes back to Roman times, although we have modified somewhat their custom of breaking a piece of the cake over the bride's head.

Even though the great Empire itself was destroyed, the influences of Roman civilization are all around us today. Clearly, the old Roman cliche, "All roads lead to Rome," still has validity.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JUNE

No. 208
Author: H. W. Bettman
Black: 9 pieces

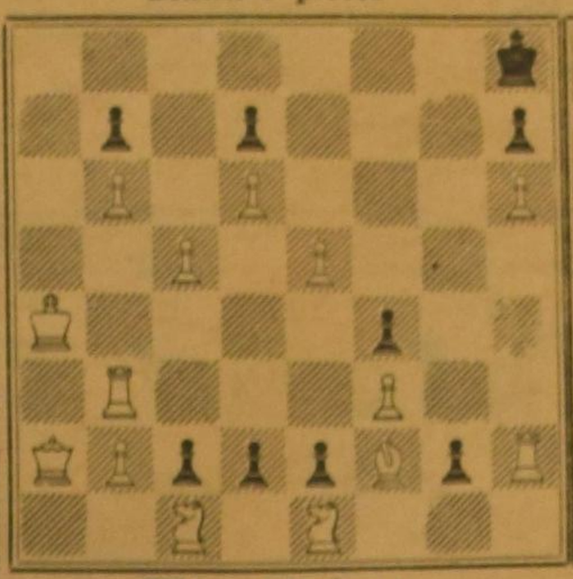

White: 14 pieces

White to play and mate in three moves — 3 points

No. 209
Author: F. Mendes DeMoraes
Black: 11 pieces

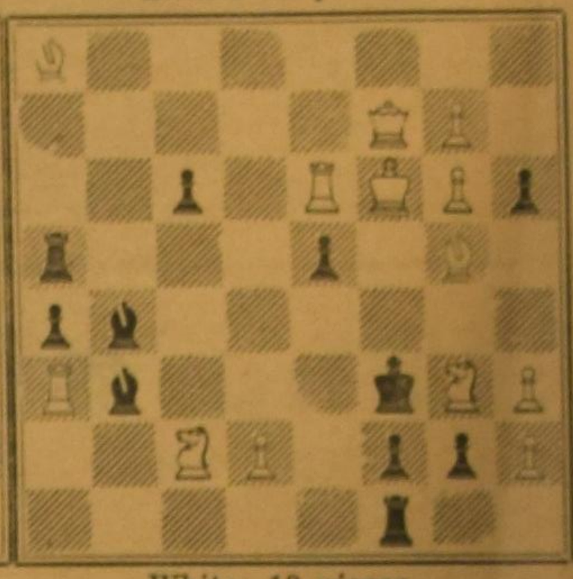

White: 13 pieces

White to play and mate in two moves. — 2 points

NOTES.

1. This month we return to regular problems again. This does not necessarily mean that they will be easy.
2. The author of No. 208 says that this problem has to do with the theory of pawn promotion. The black pawns after promotion may frustrate the white plans to mate the black King. The full solution is asked for: keymove, threat if any and all variations.
3. The white battery in No. 209 is rather evident but how it works is a secret for the time being. Indication of keymove and threat (again, if any) is sufficient.
4. The deadline for the May, June, and July problems is Labour Day, Monday the 5th of September. Your solutions for these 3 months should be in the hands of the editor before that date.

FROM THE BOOKSHELF

CALVIN'S NEW TESTAMENT COMMENTARIES. The Epistles of Paul the Apostle to the Galatians, Ephesians, Philippians and Colossians.

Translator T. H. L. Parker. Wm. B. Eerdmans Publ. Co., Grand Rapids.

This series of commentaries appears simultaneously in Great Britain and America. In the first place it is a Scottish enterprise as the name of the editors D. W. and Th. F. Torrance indicates, but it bears at the same time an international character.

I would like to make use of this opportunity to pay a last tribute of respect to the memory of the late Mr. Wm. B. Eerdmans who recently died; he arrived here as a simple immigrant-boy from Bolsward in the beginning of this century, and he founded a firm of international name and fame, reediting the oldest classics (Letters, Tracts, Commentaries of Calvin) and editing the newest Reformed Dogmatics (translations of Berkouwer).

This new translation of Calvin's commentaries on four letters of Paul proves again the eminence of the translator and the great qualities of the work of the original author. Immediately the reader is struck by the lucid introductions into the main themes which precede the exegesis of each epistle. And in consulting that exegesis itself, it shows again and again that Calvin deserves the title of 'prince of the exegetes'. In connection with current discussions I read his exposition of Col. 1:18-20: *And He is the head of the body, the church; who is the beginning, the first-born from the dead; that in all things he might have the pre-eminence: for it was the good-pleasure, that in Him should all fullness dwell; and through Him to reconcile all things unto Himself having made peace through the blood of His cross; through Him, whether things upon earth, or things in heaven.*

Most interesting is the view of Calvin regarding the reconciliation of angels, and his final words on this pericope show the broadness of his insights and the balanced choice of his words: "Should anyone, on the plea of the universality of the expression, ask in reference to devils, whether Christ is their Peace-maker also, I answer, 'No; not even of the ungodly.' Though I confess that there is a difference, inasmuch as the benefit of redemption is offered to the ungodly, but not to the devils. This, however, has nothing to do with Paul's words, which only say that it is through Christ alone that all creatures who have any connection at all with God cleave to Him."

I recommend this commentary to all serious students of the Word of God.

L.Pr.

From the Mailbox

Dear Sir

I am quite disappointed in the whole discussion you conduct in your magazine about whether or not maried women should work. Both questions and answers assume that women work only for financial gain or out of financial necessity. In the whole discussion the point is never raised whether there might be women and mothers who have ability and talent in fields other than the home. But what about these? For many of them a home and family is not enough. For the full realization of their talents and abilities they need more than a home to care for. There are many women in positions of responsibility who are also successful mothers and happy wives. They work not for financial gain or out of financial necessity, or to keep up with the Jones's or to live better materially. These may be the results of their working but they are not the primary reasons.

And let's not worry so much about the children! I happen to live in a suburb. Many of the women around me have become slaves of their children and the children are spoiled brats. The mothers are the most uninteresting creatures in the world. Sure, the children must respect their mother, but that respect is not created by being a 24-hour a day baby sitter for the children, and cater to their every whim and wish. And let's not kid ourselves. This evil exists among the church people as well.

A talented mother will be respected and honored more by her children if she develops her talents and uses her abilities outside the home, even if this goes at the expense of being with the children only a few hours a day. Make these few hours meaningful to the children, make it a time to which the children will look forward and later think back of with nostalgia, then you have happy children also. Besides they have the example of a mother which they can follow. No child would want to follow the example of a baby sitter.

I hope that this letter will add another angle to the discussion that is going on in your magazine. Thank you for your time.

(Rev.) Jerry Dykstra

Vacation

Where to go ?

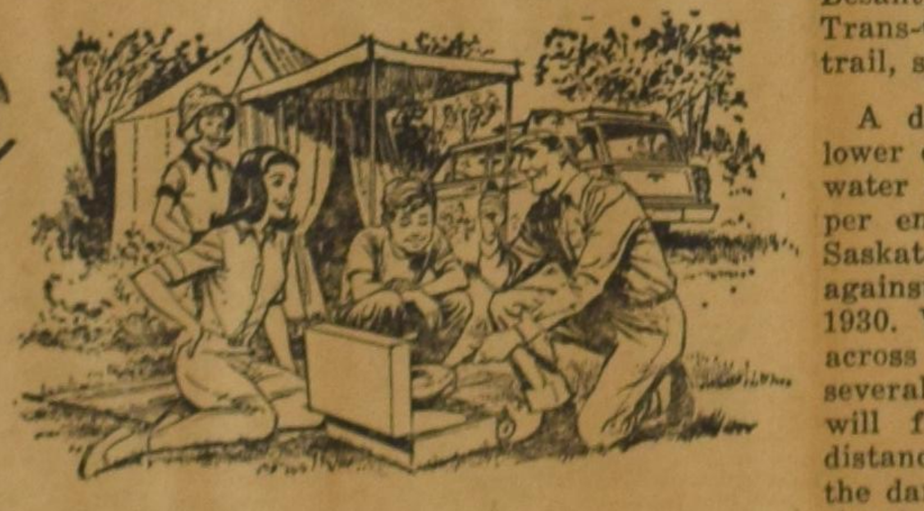

Saskatchewan Provincial Park

In Saskatchewan there are 14 provincial parks, ranging from acres to hundreds of square miles, and one federal park that sprawls over 1,496 square miles.

All of them have distinctive characteristics, taking the camper from high-rise mountain territory to the flatlands of Canada's chief grain-growing province.

There's *Cypress Hills* where mountains climb to a height of 4,546 feet above sea level and where you can play a game of golf on Canada's highest course.

Lower down there's *Battleford Provincial Park*, 1,536 acres of rolling sandy country framing Jackfish Lake.

The town of Battleford is Saskatchewan's most historic community. It was capital of the Northwest Territories during the North West Rebellion of 1885.

Moose Mountain Provincial Park covers 152 square miles. Water and bush blend for hiking and swimming. You can see and photograph moose, elk, deer, muskrat and foxes.

The federal playground, *Prince Albert National Park*, is 36 miles north of the city of Prince Albert.

You could spend a year in this sprawling lake-dotted game preserve and still not cover all of its natural attractions — from towering trees and sandy beaches to hulking buffalo and gangling white pelicans.

From the administrative center of the park at Waskesiu,, you can take canoe trips through about half the 1,500 square mile region. Where streams do not connect the numerous lakes, good portage trails have been cut through the poplar, evergreen and maple forests.

If you travel these forest trails you'll likely come on herds of elk and deer grazing in open spaces. Yoy may even see a moose in the distance. On the small rivers you are bound to see beaver dams, and if you camp on lake or river shore, you will hear the beavers busy at night building their underwater homes. On quiet streams you'll come across loons and herons, while ducks and geese can be spotted on sheltered bays.

If tourists want forest frontier life, they can still drive north to Lac la Ronge or they can give their time to the watering places of the south, on or just off the main Trans-Canada Highway.

One, 20 miles long, is called *Buffalo Pound Lake*, 18 miles north of the city of Moose Jaw. A second is a camp ground called Besant, one-half mile off the Trans-Canada on a pioneer cart trail, still visible.

A dam has been built at the lower end of the narrow lake and water is now pumped into the upper end from the mighty South Saskatchewan River — insurance against the drought tragedy of 1930. When the $150,000,000 dam across the river is completed in several years time, river water will flow down the intervening distance by gravity. Meanwhile, the dam construction makes a fascinating side trip for visitors.

Actually, Buffalo Pound Lake is one of a chain of lakes in the Qu'Appelle Valley system stretching more than 200 miles across central Saskatchewan to the Manitoba border on the east. Recreational facilities — golf, fishing, swimming, boating — have been available on these other lakes for decades. They are better than ever today and public camping facilities have been added. The distance from the Trans-Canada Highway averages about 20 miles.

About 25 miles west of Moose Jaw at *Besant* there is a vivid reminder of the past. A lovely campground with shining green lawns, a small sandy-bottomed pond especially prepared for swimming and a very modern bath house and small museum adorn the natural setting.

Lac la Ronge, to the north, was formerly a fur post and is now the center of a thriving sports and commercial fishing operation.

Thirty Climates for Bulb Doctors

In a laboratory at Lisse, in the heart of the Dutch bulb district, a team of scientists is controlling the health of three billion bulbs annually produced in the Netherlands by 12,000 bulbgrowers on 19,000 acres.

In this unique research station scientists since 1917 wage a ceaseless successful war on plant diseases and pests, aided by their microscopes, test-tubes, centrifugal machines, ovens, refrigerators and finally, 30 rooms conditioned to 30 different climates.

These rooms simulate climatic conditions in countries to which Dutch bulbs are exported. The bulb researchers at Lisse also provide the necessary ammunition for a successful battle against unreasonably strict quarantine laws in other countries which at times have threatened Dutch bulb export.

In order to be conditioned for export to any country around the globe, the bulbs have to be treated so as to bloom in the right season, wherever they are.

By clever manipulation with refrigeration and baking, the Lisse Laboratory experts can force the bulbs in such a way that the growth of bulbs intended for the Southern hemisphere can be slowed down or even stopped altogether until they are planted in their new homeland. This means that the "internal machinery" of millions of bulbs at times is suspended for 18 months, bearing in mind that for instance when it is Spring in Australia or New Zealand, it is winter in the Netherlands. So bulbs which are ready to bloom in the Netherlands in April 1966 have to be slowed down until October 1967 for blooming in Australia.

The research scientists using these methods of refrigeration or baking also have produced bulbs which flower during a period well outside the range of their normal season.

That is why locally grown spring flowers are available in such profusion at Christmas time. Bulbs are now made to obey man's calendar rather than nature's schedule. The art of controlling them is so far advanced that they can be made to flower on a definite prearranged date.

These methods of treating the bulbs explain the ever rising export figures of the Dutch bulb industry to countries all over the world. During the 1964-65 season, 120 million hyacinths, 1,200 million tulips and 130 million daffodils were exported among which 15 million tulip bulbs to Canada.

Netherlands News.

CLOSER UNITY . . .

As orthodox Christians we are facing numerous complicated problems today related to the field of theology as well as in the area of ethics, politics and social affairs.

We firmly believe, however, that we may not withdraw from the battlefield no matter how arduous the struggle may be. United as members of various orthodox churches of different historical and ecclesiastical background, we have to come to grips with these problems.

For that purpose the Churches of the North American Region of the Reformed Ecumenical Synod plans to hold a conference on Christian thought and life at Calvin Seminary in Grand Rapids, Mich. from July 26-28.

To contribute to the aim which the Reformed Ecumenical Synod has set forth, we have asked some participants of the above mentioned conference to give a brief reply to the following question:

> "What is, in your opinion, most necessitating to establish closer unity and achieve more coordinated action among the various churches of Calvinistic origin in the U.S.A. and Canada?"

Rev. Edmund P. Clowney, Acting President of Westminster Theological Seminary, Philadelphia, Pa.

Wide differences of custom and practice divide the Reformed churches in the United States and Canada. Conferences of laymen as well as ministers will help in understanding but will also reveal these differences. The hope of closer unity lies in serious obedience to the evangelistic calling of the church. If we ignore the world perishing without Christ we can magnify our differences and use the leisure of indolence to sharpen our disagreements. But if our fellowship is in the gospel of Christ we will be driven together in our common mission. Urgent prayer for the gifts of the Spirit in evangelism will unite us at the throne of grace, the basic posture of Christian brotherhood.

Edmund P. Clowney

It seems to me that a question of this kind must necessarily take into consideration the fact that several major representatives of the Reformed tradition, historically speaking, have unofficially (and almost officially) severed their ties with their Calvinist heritage. When dominations representing such diverse viewpoints as that of the Christian Reformed Church and the United Church of Christ claim the rights and privileges of a Reformed heritage, the problem of distinguishing an Israelite from a man of Ephraim becomes acute. It seems to me that no greater service could be performed by Churches of true Reformed persuasion in these days than to stress, both jointly and severally, the modern implications of historic Calvinism. Among other ways, this can well be done in such conferences as that sponsored by the Reformed Ecumenical Synod in the summer of 1966.

G. Aiken Taylor

Dr. G. Aiken Taylor, Editor of The Presbyterian Journal, Asheville, North Carolina.

Dr. Jerome B. DeJong, Pastor of the Immanuel Reformed Church, Grand Rapids, Mich.

In order to achieve a more coordinated action among the various churches of Calvinistic origin it seems to me that it is necessary, first of all, to try to understand and appreciate one another. All of us tend to think in terms of generalities, such as, e.g., "All Reformed Churches are liberal," or "All Reformed Churches minister to the Dutch." We need understanding. It is a good thing to learn to know one another in terms of background, problems and specific needs. We are all so concerned with our own little back yards we have little time or sympathy for others.

Secondly, we need to revaluate the real problems that face us. If Calvinists are going to make any kind of contribution to our modern theological world, we had better pause and ask ourselves what the real issues of the day are. What, for example, do we have to say about Biblical inspiration and a relevant faith for our time?

Third, we need to make our faith and concern living and vital. The liberals have, generally speaking run away with scholarship and the Fundamentalists with evangelism and missions. What contribution do we have to make? Are we interested merely in passing along theological heirlooms and spiritual cliches?

These are not easy questions to answer but evangelical, Protestant, Calvinists had better answer them or die in the attempt.

Jerome De Jong

The desirability of unity has been apparent to the Christian community ever since it began to sing, "How good and pleasant it is for those who are brothers to dwell together in unity." (Psalm 133:1) The achievement of this hope for unity of faith, and its consequent coordination of action in Christian worship and service depends on a real desire for unity on the part of the denominations involved, and a persistent effort to resolve the barriers that may stand in the way.

Two primary aids to unity seem to be most necessary. First, the restudy and reaffirmation of the implications of the sole authority of the Scriptures. As Calvinistic churches this is explicit in our confessions of faith. Although a commitment to Scriptures as the "only infallible rule" is made, it has not produced churches which have a unity of fellowship nor a unity of practical impact upon a secular environment. Our unity must be based on a greater degree of agreement as to the nature of the Word of God and its practical application to doctrine, worship, education and witness.

The second way by which closer unity may be cultivated, in my opinion, is by means of clearer understanding of one another through personal and ecclesiastical acquaintance. The interchange of ideas and information through periodicals, inter-church conferences, and personal friendships will do much to bridge the barriers of language, differences of custom, and divergent emphases of doctrine.

S. Bruce Willson

Dr. S. Bruce Willson, President of the Reformed Presbyterian Theological Seminary, Pittsburgh, Pa.

The Bible in Canada

(Continued from page 9)

urgent situation. In 1904 they united and formed the Canadian Bible Society. Since that time the work is still increasing. Thousands of Testaments were handed out to New Canadians in Diglot Versions (in two languages, their mother tongue and English), to the soldiers in battle-lines during two world wars, and translations were prepared in more Indian languages.

The figures of 1965 were: 418,730 volumes of Scriptures distributed in Canada, in 72 languages, 380,014 in English, 13,086 in French and 25,630 in 70 other languages. The pledge of the Canadian Bible Society towards Bible distribution in the world for the year 1966 is $800,000.

As we know, the World Home Bible League also threw itself into the battle to have the Bible in every home. The work of spreading the Gospel should be near to the heart of every Reformed Christian. We believe that, indeed, the Word of God is "The Cornerstone of the nation".[2] Do we still experience the joy of having our own Bible, a joy that was so movingly expressed by those Eskimos, when they received their first printed copy, "Jesus is worthy of thanks"? Coming to this vast country we should investigate what has been done through the Church of Jesus Christ through the years, and when we are willing to share this precious responsibility, we begin to realize with gratitude,

> "Brothers, we are treading,
> where the saints have trod."

☆

1. The Moravians are the spiritual descendants of John Huss of Prague, who died a martyr in 1415. The missionary zeal of this little band of Brethren is a shining light in the history of the Church.
2. The Bible Society has a film — 16 mm colour and sound, 28 minutes — which has this title and presents a good illustration of our topic.

Literature

"The Bible in Canada", the story of the British and Foreign Bible Society in Canada, by E. C. Woodley. Published by J. M. Dent and Sons (Canada) Limited, Toronto, Vancouver.

Eskimos reading their Bible.

Presbyterian-Reformed Contact

At the invitation of Prof. W. Stanford Reid a meeting was held in Galt, Ont., on April 17 at 9 P.M. in Knox Presbyterian Church. Present were Prof. Reid, Rev. Robert Jackson, Knox Church and Messrs. Jacob H. Binnema and Gabe Rienks, respectively Christian Reformed pastor of Galt and of Simcoe. It was the intention to discuss the possibility of a Conference of Presbyterian and Christian Reformed ministers in the area. A similar conference had been held in the Classis Eastern Ontario area, which really served mutual understanding.

The desirability of such a conference was agreed upon. The following plans were made. Time: Monday Sept. 12, Wednesday, Sept. 14. Host church: Knox Presbyterian Church. Place: Galt. Theme: Evangelism, in connection with the World Conference on Evangelism in Berlin. Speaker: a good Reformed scholar. The number of participants will be limited, e.g. between 30 and 40 in order to stimulate personal contact. Further information will be given in due time. Pastors, keep this date open in your diary!

PROF. W. STANFORD REID

Prof. W. Stanford Reid, who was teaching at McGill University, has been appointed Head of the new History Department of the University of Guelph, Ont., since last summer. One of his responsibilities is to build up the staff of that Department and the library. Many Dutch books, written by Reformed scholars, have already found a place in that library. One of the ideals of Prof. Reid is to stimulate the comparative study of the influence of the Reformation in Holland, Scotland etc. This is a nice opportunity for those who are planning to do graduate or post-graduate work in this field. Prof. Reid is a Calvinist and keenly interested in and acquainted with our Dutch heritage, he is a historian of name and is certainly willing to supply all necessary information and help. His address is: 80 Queen Street, Guelph, Ont. Phone 822-7032.

Mysteries of the Universe

LIFE ON THE MOON

by John Vriesinga

When the first astronauts set foot on the moon, sometime between now and the year 1970, they will meet some very strange conditions. Most of these are anticipated, but others will come as pleasant or unpleasant surprises.

The dream to reach the moon is some 350 years old. In 1610 the great Italian astronomer Galileo heard the story of a Dutchman who ground lenses, then held them in such a way that they brought far-away objects startlingly close.

Galileo wouldn't have been a very good astronomer if he hadn't immediately started experimenting with his own lenses. When he trained the first telescope on the moon he was dumbstruck with amazement as he saw that the moon was a body much like our earth. There were mountains higher than the highest peaks of the Himalayas, craters of tremendous size and vast smooth surfaces that looked deceptively like seas.

Since that day scientists have unraveled most of the moon's secrets. Many others still await solutions that can only come from close observation.

One of the most fascinating things the first astronauts on the moon will behold is the view of our earth. In the forever pitch-black sky it will look like a huge shining disk, four times the size of the sun and enveloped in a beautiful blue and gold haze.

They will easily recognize the outlines of oceans and continents on its surface and if they have leisure time they will watch in wonder how our globe slowly rolls around its axis, showing first one side, then exposing the other.

Apart from this rolling movement the earth will seem to stand absolutely still, with the sun, a fiercely blazing fire, and the stars like glaring blobs of light travelling slowly around and behind it.

A day on the moon lasts fourteen times twenty-four hours. It occurs while the earth is between the sun and the moon. Then, as it slowly circles the earth and reaches a position between it and the sun, the back side of the moon is lighted and the front, which is forever turned towards the earth, becomes dark. Because of the tremendous light reflected from the earth never so dark, however, that artificial lighting would be necessary.

During an entire trip around the earth, which lasts actually some twenty-nine days, the astronauts will see all the stars of our summer and winter skies. Because there is no atmosphere on the moon astronomers would have a much better chance to study the stars. This may well be one of the most "practical" uses of the moon, as a site for astronomical observations.

The lack of atmosphere has its disadvantages though. It makes that the sun's hot rays strike directly on the moon's surface and on any object on this surface. In the daytime the ground in the vicinity of the moon's equator will be as hot as the lid of a stove, some 250 degrees. An astronaut's space suit or the dome of an observatory would be just as hot.

When the sun finally sets, it just drops behind the horizon and immediately the temperature drops with it to some 210 degrees below zero.

Astronauts could only escape those violent temperatures if they landed somewhere between the equator and the poles, then kept moving around the moon forever so that they always stayed in the light. The temperature in the moderate zones may be as comfortable as 30 degrees.

Of course the absence of an atmosphere also makes it impossible to breathe anything but the supply of oxygen taken along, or to communicate with fellow astronauts other than through radio.

If the surface permits it, moving about on the moon may be a lot easier than on earth. Because the moon is smaller and much lighter than the earth its gravity is much less. This means that a man who weighs 180 pounds on earth will tip the scales on the moon at a mere thirty pounds.

Astronauts getting out of their space ship may well have the sensation of floating when they first set foot on the moon. Walking will be a lot easier, but the astronauts will have to watch their movements closely. A rash step taken with greater force than necessary may send them bounding off the ground. A simple jump would send them three or four storeys high into the sky. Falling back from that height could be a rather unpleasant if not fatal experience.

WHAT BUSINESS DOES MAN HAVE ON THE MOON?

Right now it seems that getting there is mainly a matter of prestige hotly contested between the Russians and the Americans. If it proves possible to build more or less permanent bases on the moon there will be no doubt political and military implications. But even with our rapidly developing technology a permanent base on the moon seems a long way off.

Systematic scientific research seems the only immediate gain to be had from getting a man on the moon. All sorts of scientists are dying to get some pieces of moon rock in their hands. By carefully studying the material the moon is made of they hope to get a more definite answer to questions like: where did the moon come from, how old is the solar system? how did the universe "evolve"?

Modern science has of course long abandoned the biblical story of creation as anything more than myth. Bible believing Christians may well look forward to a further deterioration of Christian concepts and values after man has reached the moon and come back to earth. No doubt there will be startling revelations which may give the age old evolution theories new emphasis and shift the debate from the origin of life on earth to the origin of the universe itself. Not recognizing the existence of God as a living Person, man will not rest until he has formulated satisfactory explanations of the things that are seen.

Against this background other studies will occupy themselves with specific lunar features. The question of how the huge craters got on the moon may find a definite answer. Were they the result of volcanic activity in an era when only the crust of the moon had solidified and the interior burst through time and again in gigantic bubbles? Or were they caused by a hail of huge meteorites descending on the moon from outer space? If that is the case (and most astronomers think so) then the moon would be a veritable treasure trove of rock, hiding clues from all parts of the universe.

The "seas" will be another object of intense study. Of course we know now that they aren't really seas at all, but vast plains surrounded by huge mountain chains. The latest pictures from the moon seem to indicate that their surface is a sort of frothy rock, as of frozen spume.

IS THERE ANY LIFE ON THE MOON?

Most scientists feel there isn't, but others still hold it possible that the astronauts may encounter the most primitve forms of plant and animal life of microscopic order. A visit would lay the debate to rest forever.

In 1958 a Russian astronomer claimed that he had seen a reddish vapor in or near one of the moon's craters. Since then American observers have also seen what looked like fleeting vapors and brightly colored spots.

These observations gave rise to the question whether there still is volcanic activity on the moon. It was first raised nearly a hundred years ago when a German astronomer discovered that an entire crater ring had disappeared over "day", leaving only a bright white spot.

Some observers feel that these things could be the result of falling meteorites of significant size. If that is the case it would be the most unpleasant surprise the astronauts could have. It would make a stay on the moon much more dangerous than now expected.

The Finest Selection

of all your books, commentaries, novels, plaques, records, Sunday School and Church supplies, etc.

BOOK & GIFT SHOP

L. KRYGSMAN
95 Canter Blvd.
OTTAWA 5, ONT.
"MAIL YOUR ORDERS NOW"
Ask for Catalogue

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we announce the safe arrival of our first child, a daughter

KRISTINE DIANE

John Anne Vissers (nee Kramer).

May 26th, 1966.
Box 257, R.R. 3,
Hannon, Ontario.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our Son

RONALD JAMES

A brother to Wayne.

Mr. & Mrs. John J. VanderKaden.

May 21, 1966 — 12:20 M.S.T.
5360 Lakeview Drive S.W.,
Calgary, Alberta.

With thanks to God we announce the birth of our son

ROBERT ANDREW

A brother to Michael and Anita.

Ray and Alice Klapwijk

32 Aldridge St., Hamilton.
May 27, 1966.

BUSINESS OPPORTUNITY

Successful Feed-Poultry Business. Included is warehouse, mixing room, office, stable, poultry houses for 3,000 layers, eight-room modernized home. Excellent retail egg market at door. Owner is retiring. For further particulars write Howard Latsch, Box 379, Palmerston, Ont.

Man on a string

The other day I saw a story on the T.V. that bore this title. It was the usual spy-story in which a man, who had collaborated with agents of the enemy and had been found out by officers of the Secret Service, could only escape arrest by letting himself send to that enemy country as a double-agent.

One night, when praying for the return of a lost soul, I remembered this story and found comfort through it, not so much by its content, but rather by its title. For is not this the way in which the Lord often works?

Some forty years ago I heard a speech on the theme, "How hard it is to get lost." I never forgot that speech. It was in Rotterdam, and if I remember well the speaker was a Rev. Hoekstra, who worked in an evangelistic campaign under the leadership of Rev. Scholten. He pointed out all the obstacles that God puts in the way of a man whom He had elected, but who had not succumbed yet to the powerful workings of the Holy Spirit. One of these 'obstacles' was the constant and fervent prayer of his mother. Is it not as if we see Monica here, wrestling with her God for the soul of her son Augustine?

Are you praying for the salvation of someone? Maybe a relative of yours, maybe one of your own children? Then let this be a comfort and an inspiration to you. The Lord will use your prayers and make them into an unbreakable string to bring the lost sheep back to His fold again.

Stirling, Ont. B. Boulogne

New Braille Bible only three feet thick

Rotary machines that print Braille in solid plastic dots are now available commercially from Britain. As compared with the traditional hollow dot method, the solid dot technique brings about a reduction in the physical bulk of Braille literature. The Bible, made by the hollow dot method, consists of seventy-four 80-page volumes requiring six and a half feet of shelving, whereas the volumes printed in solid dots can be accommodated in three feet. Another advantage of the new equipment, which was designed by the Royal National Institute for the Blind, is that the solid dots are uncrushable and do not deteriorate with use, and although the system is more costly to install than an embossing plant, it is quicker and less expensive to operate. (Unesco Features)

Office Girl

The GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

has soon an opening for an office girl. We seek a girl with a pleasant personality, good knowledge of English. Typing essential. Knowledge of Dutch is not essential.

Letters with full details to be sent to the office, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Brampton Transport Limited

requires a reliable

CLASS "A" TRUCK MECHANIC

Must be able to take charge of the entire shop including purchasing and work scheduling.

Excellent working conditions, salary and fringe benefits for the right person.

Please apply in writing to:

Mr. W. JOHNSTON,
Brampton Transport Ltd.,
115 Orenda Road,
Brampton, Ontario.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commisioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

PETER DE HAAN & SON

Better

CAR SALES, REPAIRS and SERVICE

Two Class A Licensed Mechanics at your service

FINA STATION

1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

•

LICENSED MUNICIPAL AUDITOR

•

968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

H. C. OUSSOREN

38 BARTLEY DRIVE
TORONTO 16, ONT.

Plastics — Repairs

Earpieces for the deaf made fitting.

CROSS WORD PUZZLE

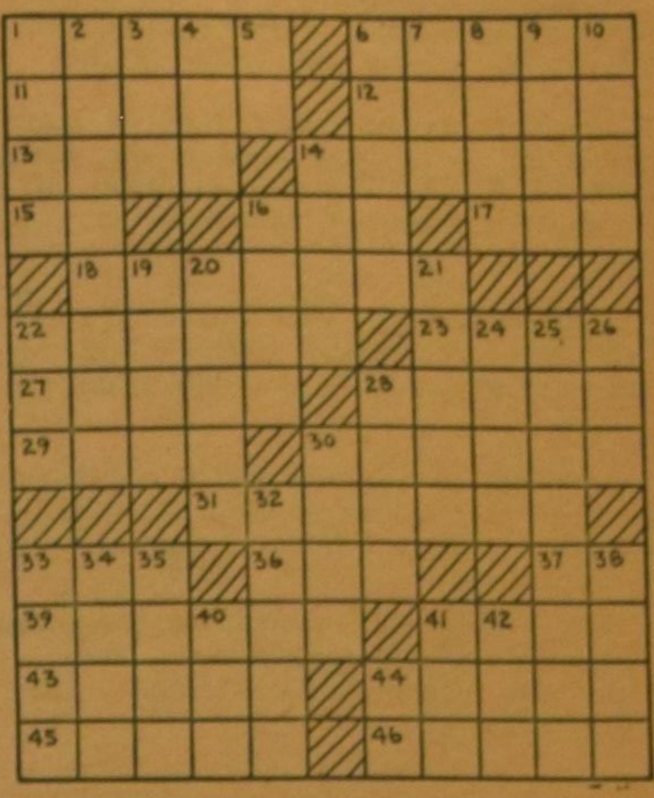

ACROSS

1. Big name in Hollywood
6. Dreads
11. Frighten
12. Path of astronauts
13. Rational
14. Present
15. Man's nickname
16. Befriend
17. Place
18. Begin a quarrel
22. Confections
23. Po tributary
27. Door panels
28. Shun
29. Victorian, Iron, Ice, etc.
30. Robson and others
31. Witty saying
33. Indonesian
36. Constellation
37. Overhead train
39. Ecclesiastical laws
41. Doom
43. Tin plates
44. Roof edges
45. Passage
43. Sandarac trees

DOWN

1. Mountain near Olympus
2. Rascal
3. Commonwealth member: abbr.
4. Verb form
5. Music note
6. Grocer's concern
7. Sea eagle
8. Arabian garments
9. Baptism, for one
10. Galley mark
14. Perishes
16. Lincoln Center specialties
19. Kelly of the nimble feet
20. Web-footed birds
21. Taste
22. Vichy, for one
24. Girl's name
25. Width or thickness
26. Madison Ave. specialties
28. Seaweed
30. Pines
32. Summer flower
33. Deeds
34. So. Afr. language
35. Indigo plant
38. Minus
40. Kind of world
41. Distant
42. Polynesian drink
44. Babyl. water god

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

For all your Books, Vacation Bible School and Sunday School Supplies

Christian Book Centre

36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. Ph. JA 2-1234

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(72)

It led, by the almost casual steps which a man who seeks God's will is led to take, first to a deepening, then to a sharing of his devotional life. When he came to St. Mary's now, he seldom came alone. If few of his fashionable friends were converted, there was less laughter at 'fanatic enthusiasm' in his immediate set; for his spirits were high as ever and his wit — "as much wit as if he had no piety", was Hannah More's approving comment — had a rapier edge, clean-cutting and unpoisoned.

It led, while he was still meditating a book on his projected reform of manners, to association, through Newton, through Latrobe, through his cousin Henry Thornton, with the 'sentimentalists', bent on a reform that spelled economic revolution. It led, well within two years of that memorable Sunday at St. Mary's to his representation in Parliament, first unofficial, then recognized, of the far-flung, amorphous, uninfluential group working for abolition of the slave trade.

• • •

These interviews with Wilberforce were only one incident in John's crowded life. The pattern of parish duties as minister of St. Mary's was less exacting than that which he had set for himself in Olney. Alway learning, never dogmatic of opinion, always eager to adapt himself to the will of God as revealed in events and circumstances, he had realized the impracticality of setting up in his metropolitan living such a graded series of meetings as the poor and populous parish of Olney, bereft of other instruction or diversion, had required. Less than half of the hundred families who made up his spiritual constituency attended St. Mary's. Those who did came on Sunday morning when, as he candidly admitted, he kept his sermon to forty-five minutes and fed them with milk instead of meat. Then, and in the afternoon for his more profound exposition, the church was crowded. When he came, it had been the custom to read prayers on Wednesday and Friday — apparently in an empty church. John, who saw nothing God-honouring in this ritual, discontinued the Friday observance, and made Wednesday a preaching service which soon attracted a large congregation. "My hearers are made up of all sorts and my connexions are of all sorts likewise," he wrote to a Baptist friend . . . "I mean of those who hold the Head. My inclination leads me chiefly to insist on those things in which all who are taught of God agree. And my endeavour is to persuade them to love one another, to bear with one another, to avoid dispute. I preach my own sentiments plainly but peacably and directly oppose no one. Accordingly Churchmen and Dissenters, Calvinists and Arminians, Moravians and Methodists, now and then I believe Papists and Quakers, sit quietly to hear me. I can rapidly adopt 'No Popery' for my motto: I dislike it whether it be on a throne, as at Rome, or upon a bench or at a board as sometimes in London. Whoever wants to confine me to follow his sentiments, whether in doctrine or order, is so far a papist. Whoever encourages me to read the Scriptures and to pray for the teaching of the Holy Spirit, and then lets me follow the light the Lord gives me, without being angry because I cannot or will not see with his eyes, nor wear his shoes, is a consistent protestant. The depravity of human nature, the Deity of the Saviour, the influence of the Holy Spirit, a separation from the world and a devotedness to God — these are principles which I deem fundamental; and though I would love and serve all mankind, I can have no religious union or communion with those who deny them. But whether a surplice or a band be the fittest distinction of a minister, whether he be best ordained by the laying on or the holding up of hands; whether water-baptism should be administered by a spoonful or a tubful, or in a river, or in Jordan (as Constantine thought) are to me points of no great importance. I will go further. Though a man does not accord with my views of election, yet if he gives me good evidence that he is effectually called of God, he is my brother. Though he seems afraid of the doctrine of final perseverance, yet if grace enables him to persevere, he is my brother still. If he loves Jesus, I will love him."

This determined effort to walk in love with all brethren did not meet with unqualified success. His friendship among Dissenters, his acknowledged debt to Dissent, the unpopularity of his Evangelical position in the Establishment, gave some ground to Nonconformists who said in effect — and in public: "What do you here?" His increasing prestige, they knew, would have been a bulwark in the fortress of hard-pressed Nonconformity; it was neither needed nor wanted by entrenched Anglicanism. So, to answer repeated criticisms, perhaps to clarify his position to himself, he published, four years after coming to London, his *Apologia*, in his favourite epistolary format, four candid letters to an imaginary minister of the Independent Church. With disarming frankness he had justified his choice as an individual matter, a question of guidance through events to the situation most suited to his temper and ability, most useful as a sphere of service. Point by point he dealt with objections to the Anglican Church, conceding imperfections in rubric and liturgy, but gently suggesting that no other church or party, however assured of its Scriptural position, was free from error. He deplored authoritarianism which had resulted in persecuting spirit and action in former centuries; but hinted that similar authoritarianism was not unknown in Dissenting bodies and, rather naively, suggested that the present latitudinarianism of the State Church gave him greater individual liberty than he could enjoy elsewhere. The objection to set order and printed prayers he recognized, countering humorously that it was not outside the bounds of possibility for hymn-singing to become formal and thoughtless.

> Crito freely will rehearse
> Forms of pray'r and praise in verse.
> Why should Crito then suppose
> Forms are sinful when in prose?
> Must my form be deem'd a crime
> Merely for the want of rhyme?

His summum, far from suggesting any apostolic pre-eminence of his branch of the Church over others which he had once desired to serve, was a plea that his right to minister where his conscience directed be conceded to him, as he conceded the right to others; a wry admission that the paucity of gospel preachers in the Establishment made their position more precarious, financially and socially, than outside it; a grateful recognition that the Holy Spirit had again visited the Anglican Church, which He once seemed to have left, and that the parochial fields were white to harvest.

Somewhat to John's amaze, wholly to his sorrow, these gentle letters did not put an end to the matter. An answering publication, entitled **An Apology and Shield for Protestant Dissenters**, took his arguments apart piece by piece, with such devastating reference to historical injustice and contemporary iniquity in the Establishment, that John squirmed with the truth of it, though his personal consciousness of vindication remained unshaken. Unfortunately for its influence on him, or on others who might have been won by the incisive logic and the appeal to Scriptural precedent, the document breathed a spirit of vituperative bitterness and deep resentment. Failure to admit fault in the doctrine, order, or practice of the Independent bodies and preachers contrasted strongly with John's candour and humility. The not too carefully veiled suggestion that Newton had chosen the Establishment for the sake of a good living left his withers unwrung. Of many sorts of vileness he accused himself constantly before God; but he had rejected too many opportunities of ease and advancement to feel concern at this charge. He resisted the temptation to reopen the controversy either in the press or pulpit, and obtained grace to pray for his exasperated brother.

Perhaps that exasperation had been intensified by the admiring reciprocal friendship which existed between the unabashed Anglican and many leading Nonconformists. The same year which saw Newton's Apologia in print saw also his "Plan of Academical Preparation for the Ministry." This Utopian letter, written at the request of his friend William Bull, was used as the foundation scheme of the New Independent Theological College at Newport Pagnel. The Taylors of Southhampton, whose hospitality to him and Mary at Portswood House had made them fast friends, were Congregationalists. As the Anglican Church in Southhampton was closed against his request to preach, he worshipped with his host at theirs. Mr. Taylor had built a private chapel to accommodate about three hundred; and here, several times a week during every visit, John preached for what he referred to as his 'Portswood living'. It was there that Mary had so recently taken Eliza for the proposed cure of sea-bathing.

"If you should be asked to stay at the Sacrament," he had written from London, "I should like you to do it. My wife and any of my people have my full consent to 'eat of that bread and drink of that cup' with Mr. Kingsbury and his people and he shall be heartily welcome to share with us at St. Mary Woolnoth. I should . . . be glad if such testimonies of mutual love and consent in the great truths of the Gospel could take place amongst those . . . ranked under different denominations."

Such house-preaching on a smaller scale, at the Wimbledon home of Mrs. Wilberforce, in Clapham at the Thornton's, in the homes of parishioners and adherents, partially took the place of other Olney meetings. So did his Thursday breakfasts and his increasing number of personal interviews. To make himself more available for these, he and Mary regretfully gave up the country atmosphere of Hoxton for the convenient location of Coleman Street, a few minutes' walk from his church. The group of young men, which at his suggestion had begun to meet fortnightly at the Castle and Falcon for tea and discussion, had finally achieved the name of Eclectic Society. Eclectic it was indeed: Richard Cecil was a member, dilettante poet and musician who, repenting after an irregular job, took Holy Orders and became a more sanctified Boswell to Newton's Johnson. Similarity of nature and disposition, his predilection to the same sins, John knew, accounted for young Cecil's devotion. He was too well aware of the danger of dependence on any creature to encourage it; too conscious of 'Mr. Self's' enjoyment of praise to bask in it; too often reduced to humility by his own weakness and indwelling sin to feel more than uncomfortable when he realized that Cecil, regarding him as an 'original', was keeping a notebook of his conversation and mannerisms. "I want none of these sweetmeats," he said with unwonted sharpness, when a fulsome acquaintance commented effusively on the 'pretty wit' of an anecdote he had narrated. John Bacon was a member also, the genius apprentice in a Chelsea factory, who had risen to national eminence as a sculptor. Discussions ranged from: 'Why do Ministers' children so often prove to be bad?' to 'How far may Music be subservient to true devotion?'.

(To be continued.)